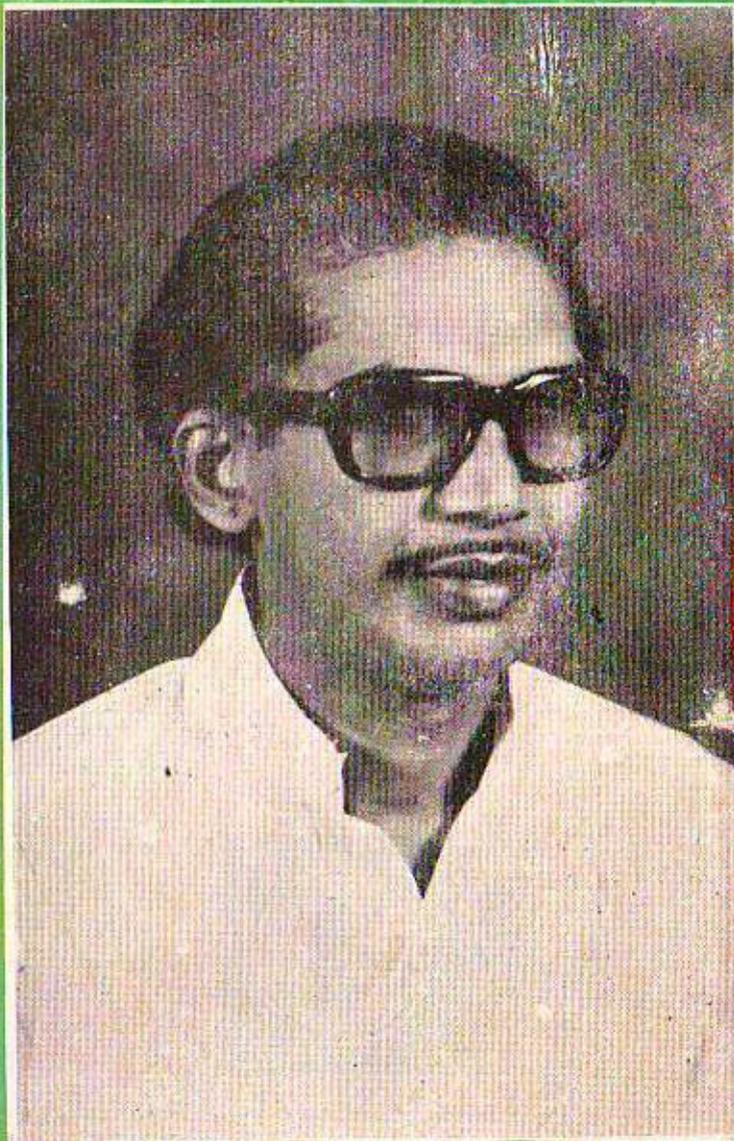

மலிகை

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

மார்ச் 1989

விலை 4 ரூபா

சுதந்திரம் - அடாடிக் ஜீவா

Digitized by eGangotri Foundation
noolamam.org aavanaham.org

With the best Compliments from:

MANOHARAN & VETTIVEL

ENGINEERS - CONTRACTORS

Managing Partners :

MR. S. K. MANOHARAPOOPAN

MRS. M. KARUNADEVY

Head Office :

53, KANDY ROAD,
JAFFNA - SRI LANKA,
phone: 23870

Branch Office :

57, AMBALAVANAR ROAD
JAFFNA - SRI LANKA,
Phone : 24377

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதியினைய, கலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
கனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”.

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

219

பெப்ரவரி - மார்ச் - 1989

வெள்ளி விழாவை நோக்கி...

24-வது ஆண்டு

மக்கள் மீது ஆணையிடுகின்றோம்.

24-வது ஆண்டு மலர் பற்றிப் பலர் தமது திருப்தியையும் மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துள்ளனர். உடல் நலம் குன்றி, கொழும்பில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த 'நந்தி' மலர் சம்பந்தமாகத் தனது பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்திருப்பதைப் பார்த்தபோது நமக்குப் புது உற்சாகம் தோன்றியுள்ளது.

அடுத்த மலர் 'வெள்ளி விழா மலர்'. மல்லிகையை இதயமார நேசிப்பவர்கள் தமது தனிச் சிறந்த படைப்புக்களை இப்போதே சிருஷ்டிக்க ஆரம்பித்துவிட வேண்டும். அம்மலரைக் கனதி நிரம்பிய, காத்திரம் மிக்கதான மலராகத் தயாரிக்கத் திட்டமிட்டு இப்போதிருந்தே உழைக்க முன் வந்துள்ளோம்.

இந்த ஆண்டு மலர் வெளியீட்டு விழாவை ஒரு புதிய முறையில் அமைத்திருந்தோம். நாம் எதிர் பார்க்காத நண்பர்களெல்லாம் மல்லிகைக் கந்தோருக்குத் தேடி வந்து நமது உழைப்பை ஆசீர்வதித்து மகிழ்ச்சி கொண்டாடியதையிட்டுச் சொல்லொணா ஆனந்தம் எமக்கு.

ஆரம்ப காலம் தொடரு மல்லிகையை விசுவசிக்கின்றவர்கள் தொடர்ந்தும் மல்லிகை மீது பேரபிமானம் வைத்துள்ளனர் என்பதை யதார்த்த ரீதியாக உணரக் கூடிய பல்வேறு சம்பவங்களை நேரில் தரிசித்துள்ளோம்.

அவர்கள் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கை. நல்லெண்ணம் வீண் போகாது. மல்லிகைக்கு வருங்காலத்திலும் நம்மை அர்ப்பணித்து உழைப்போம் என மக்கள் மீது ஆணையிட்டுச் சபதமேற்கின்றோம்.

- ஆசிரியர்.

கடிதங்கள்

24-வது ஆண்டு மலரில் வெளியான செங்கை ஆழியானின் 'நிம்மதியாக சாகவாவது விடுங்கள்' என்ற, மக்களின் மனதைத் தலைப்பாகக் கொண்ட சிறுகதை துணிகரமான வாட் பிரயோகம்.

கிராம சேவகரது பிரச்சினையைப் பயன்படுத்தி சமகால சமுதாயத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். எனினும் படம் கழுவப்படவில்லை.

கூரிய வான் எல்லோரிடமும் இருக்கும். ஆனால் வாயளவில் தான் 'வான். வான்..' என — சுத்துவார்களேயன்றி; தம்மிடமுள்ள வாளைப் பிரயோகிக்கத் தவறிவிடுகின்றார்கள். பயந்து விடுகின்றார்கள். ஆயினும் ஆழியான் ஒரு துணிகரமான வான் வீச்சுச் செய்து ஒரு காயத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

ஸ்கந்தபுரம்,

க. ரதீதரன்

24-வது ஆண்டு மலர் கனங் காத்திரமாக மலர்ந்துள்ளது. அட்டைப் படத்தை ரசித்து மகிழ்ந்தேன். இப்படியான முகப்பு ஓவியத்தை மல்லிகை ஒன்றிடம்தான் காண முடிகிறது. படைப்புக் கள் போற்றும்படியாக அமைந்துள்ளன. எளிமையாக அதே சமயம் தனிக் கவர்ச்சி நிரம்பியதாக மலரைக் கொண்டு வந்துள்ளீர்கள். தெளிவத்தை ஜோசப்பின் கதையை நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னர் படிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. வரதா தொடர்ந்து மல்லிகையில் எழுதி வருவது வரவேற்கத் தக்கது.

புதிய புதிய எழுத்தாளர்களைக் கண்டுபிடித்து எழுத வைப்புகள் நம் நாட்டில் சில எழுத்தாளர்கள் சினிமா நட்சத்திரம் போன்றவர்கள். கொஞ்சம் பேர் கிடைத்தவுடன் 'பந்தா' காட்டமுனைந்து விடுகின்றனர். அப்படிப் 'பிடு' பண்ணுகிறவர்களை ஒதுக்கி விட்டுத் தரமான புதிய கலைஞர்களைத் தேடிப் பிடியுங்கள்.

மானிப்பாய்,

ச. வரதசீலன்.

மலரில் ஈழத்துச் சோமுவின் 'தரிசனம்' நல்லதொரு கதை. அதை முற்றாக ரசித்தேன். மல்லிகை மலர் என்றாலே அதற்கென்றொரு கன பரிமாணம் உண்டு. அதை இந்தாண்டும் நிரூபித்து விட்டீர்கள். அடுத்த ஆண்டு மல்லிகைக்கு வெள்ளி விழா. வெள்ளி விழா மலரை இப்போதிருந்தே தரிசிக்க ஆவல்படுகின்றேன். உண்மையிலேயே ஒது ஒரு சாதனைதான். ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏடு வெள்ளி விழாக் காணுவதென்பது வரலாற்று நிகழ்ச்சிதான்.

உங்கள் உழைப்பு வீண்போகாது.

மன்னார்,

ப. செபஸ்டியன்.

பொது மண்டபம்

ஒன்று தேவை!

இத்தனை நாசகாரச் சூழ்நிலைக்குப் பின்னரும் இந்த மண்ணில் கலை இலக்கிய கலாசார நிகழ்ச்சிகள் நடந்த வண்ணமாகவே ருக்கின்றன.

பாரம்பரியமிக்க ஓர் இனத்தின் கலாசார ஆளுமை இதன் மூலம் வெளிப்படாடெகின்றது.

இத்தனைக்கும் தமிழர் வாழும் பாரம்பரிய பிரதேசங்களில் ஒரு கலாசார மையம் இல்லை. நமது கலை நிகழ்ச்சிகளை, இலக்கிய விழாக்களை, புத்தக வெளியீடுகளை, ஓவியக் கண்காட்சிகளை நடத்து வதற்கென்ற தனி அமைப்புக்கொண்ட ஒரு பொது மண்டபம்கூட இல்லை.

எத்தனையோ கலை நிகழ்ச்சிகள் வாரா வாரம் நடைபெறுகின்றன. ஏதோ சந்தர்ப்பத்திற்குக் கிடைக்கக்கூடிய இடங்களை ஒழுங்குசெய்து நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரிப்பாளர்கள் நிறைவேற்றுகின்றனரே தவிர. நமக் கென்று பெயர் சொல்லக் கூடிய ஒரு 'கலாசார' மண்டபத்தில் இந்த நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறுவதில்லை.

யார் யாரோவெல்லாம் எதற்கோவெல்லாம் குரல் கொடுக்கின்றனர். ஆனால் இந்த நாட்டுக் கலைஞர்களுக்காக — எழுத்தாளர்களுக்காக — அவர்களைத் தவிர வேறு எவருமே குரல் கொடுப்பதில்லை என்ற யதார்த்த உண்மையையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

இந்த மண்ணின் தனித்துவக் கலாசாரத்தையும் அதன் அடிநாதமாக விளங்கும் மக்கள் கலைகளையும் பேணிப் பாதுகாப்போம் என்ற கோஷம் அடிக்கடி பத்திரிகைச் செய்தியாக வெளிவருகின்றது.

வெறும் கோஷங்கள் பத்திரிகைச் செய்திகளுக்கு உகந்ததாகப் படலாம். ஆனால் அவை நடைமுறையில் செயல்படுத்தப்படாது போனால் பத்திரிகைச் செய்திகளுக்கு எந்த விதமான முக்கியத்துவமும் அற்றுப் போய்விடும்.

சகல கலைகளையும் அரவணக்கு வளர்க்கத்தக்க பொது கலாசார மண்டபங்கள், ஒவ்வொரு பிரதான பட்டினங்களுக்கும் தேவை என்பதை மிக இறுக்கமாக வற்புறுத்திக் கூறுகின்றோம்.

அமைப்புகள்

தெனியான் பற்றிய சில மனப்பதிவுகள்.

நடேசு என்ற மனிதனை மறைக்கும் தெனியான் என்ற எழுத்தாளன்

— கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

தெனியான் பற்றிய இந்த அறிமுகத்தின் தேவையே நமது இலக்கிய 'உலகில்' அவருக்குள்ள இடத்தின் வழியாக ஏற்படுவது தான்.

தெனியான் இதுவரை மூன்று நாவல்கள் (விடிவை நோக்கி, கழுஞ்சுள், பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்) சிறுகதைகள் (தொகுதி சொத்து பலவற்றை எழுதியுள்ள இவர், சில குறுநாவல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

இன்று நடுத்தர வயதிராக உள்ள தெனியானின் இதுவரை வெளிவந்த ஆக்கங்களைக் கொண்டு தெனியான் நமது இலக்கிய உலகிற் பெறும் இடத்தினைச் சுட்டலாம் என்று கூறுகின்றேன்.

சாந்தன் போன்று தெனியானும் 1970 களில் எழுத்தாளராக மேற்கிளம்பியவர். 1954—66 காலத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய போராட்டங்களினால் ஏற்பட்ட பலாபலங்களை உள்வாங்கி வளர்ந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுள் இவரும் ஒருவர் உண்மையில் அந்த மூன்றாம் தலைமுறையின் சின்னம் தெனியான்தான்.

தமது சமூகத்தின் ஒடுக்கு முறைகளை விவரிப்பதன் மூலமே இலக்கியக் கணிப்புப் பெற்று, மனித இன்னல்களைத் தீர்ப்பதற்கான வழிமுறைகளில் ஒன்று. அவற்றை இலக்கியமாகக் காட்டும் பொழுது ஏற்படும் மனிதாயத ஆவேசம் என்னும் கொள்கையை வழிப்படுத்திய முற்போக்குப் பரம்பரையின் வாரிசான இவர் அந்த மனித இன்னலை குறிப்பான ஒரு குடிவினரிடத்தே மாத்திரமன்றி, பாரம்பரியச் சமூகாயம் முழுவதிலுமே காணும் முதிர்ச்சியைப் பெற்றவர்.

தெனியானின் மிக முக்கியமான சாதனைகளில் ஒன்று அவர் எளிந்த கட்சி—எரியாத கட்சி ஆடாத முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளில் ஒருவர் என்பதாகும். முற்போக்குவாதிகள் தம்முள்ளே கூறிக் கொள்ளும் முரண்பாடுகளுக்கு அப்பாலே நின்று இருபகுதியையும் இணைத்துச் சென்றவர்; நிற்பவர், டானியலின் மிக நெருங்கிய இலக்கிய நண்பர் தெனியான்தான் அதே நட்டிபுகவாசத்துடன் ஜீவாவுடனும் பழகுவார். டானியல்—மல்லிகை நல்லுறவு மீட்புக்குக் காரணமே தெனியான்தான்.

தெனியான் ஆசிரியராகவும் இருப்பதால் அவர் எழுத்துலகின் முக்கியஸ்தராக மாத்திரமல்லாது தமிழிலகத்து விமயங்களிலும் முக்கியமானவர். நல்ல பேச்சாளர் (முன்பு 1970 களில் பட்டிமன்றப் பேச்சாளராகவும் இருந்தவர் இப்பொழுது இல்லை!)

தெனியான் ஒரு நல்ல தமிழாசிரியர். தமிழை நடுத்தர வகுப்புகளில் பயிற்றுவிப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றவர். ஆசிரியர் என்ற வகையில் அவருக்குக் கிடைத்த அநுபவங்களே அவரின் பெரும்பாலான எழுத்துக்களுக்குத் தளமாக அமைந்தன.

இந்த ஆசிரியர் அருமை காரணமாகத் தெனியானிடத்து சமூகச் செம்மை பொலியும் ஒரு நடத்தை முறை உண்டு சில வேளைகளிற் கூட்டங்களிற் பேசும் பொழுது இந்தவகையே அவர் மீறியுள்ளார். அது பேச்சுமட்டத்திலேதான். நடைமுறை உறவில் 'நயத்தக்க நாகரிகம்' பல்வகையவர்.

எழுத்தாளர்களுக்குள்ள சமூக அந்தஸ்தும் ஆசிரியனுக்குள்ள சமூக மரியாதையும் இவரில் இணைகின்றன. தெனியானுக்கு இது பற்றிய பிரக்ஞை நிறைய உண்டு இந்தப் பிரக்ஞை அவரது எழுத்தின் தன்மையை உண்மைக் காலத்திற் கொரிப்பதீ மானித்துள்ளது என்று கருதுகின்றேன். விரசங்களுக்குச் சிறிதேனும் இடம் கொடாது சமூகக் கொடுமைகளைச் சித்திரிக்க முடியும் பிரக்ஞை பூர்வமான ஒரு தொழிற்பாடு தெனியானிடத்து இப்பொழுது வளர்ந்து வருகிறது. உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்களுக்கும் விரசத்துக்குமிடையே யுள்ள கோடு மிக மெல்லியது. விரசத்தை ஒதுக்குவது எத்துணை அவசியமோ அத்துணை அவசியமானது உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்களைச் சித்திரிப்பது, அப்பொழுது

தான் மனிதத் தன்மையுள்ள மனிதன் மேற்கிளம்புவான். எழுத்தாட்சியின் உரைகல்வே அதுதான் உணர்ச்சிச் சுழிப்புக்களை எழுதுவதாகக் கூறி விரசத்துக்குள் விழுந்த பலரின் அநுபவம் தெனியானிடப் பெரிதும் எச்சரிக்கின்றன என்றே நம்புகின்றேன்.

தெனியானுடன் நெருங்கிப் பழகுவான் என்ற முறையில் இதற்கான மூலகாரணம் எனக்குத் தெரியும். தெனியான் என்ற எழுத்தாளனை, கந்தையா நடேசுவின் (தெனியான் உண்மையான பெயர்) மகள் வாசிக்கும் பொழுது ஒரு சிறிதேனும் மன அசௌகரியமன்றி வாசிக்கும் தன்மை இருக்க வேண்டும் என்று திடமாக நம்புவார் தெனியான்.

இந்த அமிசத்திலேதான் தெனியான் என்ற எழுத்தாளனின் சமூகப் பொறுப்புணர்வை நான் மெச்சுகின்றேன்.

தெனியானை நான் எழுத்தாளனாகத்தான் அறிந்தேன். இன்றும் கூட நான் அவரை நடேசு எனக் கூப்பிடுவதில்லை. ஆனால் நடேசு தியாக சிந்தையுள்ள ஒரு அண்ணன். தம்பி, மகன், மைத்துணன், தகப்பன் என்பது எனக்குத் தெரியும். தெனியானுடைய புனைகதையலகத்துத் தர்ம நிலைப்பாடுகள் அவரது வாழ்க்கைக்கு அந்நியமானவையல்ல. தெனியான் என்னும் மனிதனின் பலம் இது என்பது என் அபிப்பிராயம்.

தெனியான் இன்று என் குடும்ப நண்பர், இலக்கிய வழிவந்த, ஏகமனதான குடும்ப ஏற்புடைமையுள்ள ஒரு நட்பு இது.

தெனியான் என்னிடத்திருந்து என்ன பெறுகின்றாரோ தெரியவில்லை. நான் தெனியானிடத்திருந்து மனிதத் தன்மையின் சில அழகான வெளிப்பாடுகளை நேரிற் கண்டுள்ளேன்.

கேள்விக்குப் பதில் கூறுவதல்ல எனது நோக்கம். சுவைஞர்கள் டன் சம்பாவிக்க, மனம் விட்டுக் கதைக்க இது ஒரு சந்தர்ப்பம். பால்பரம் ஒருவர் கருத்தை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதுடன் நுது பொதுக் கருத்தை வாசகர் தெரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு நல்ல வாய்ப்பு இது. இளந்தலை முறையினர் இந்தத் தளத்தை நன்கு பயன்படுத்த முன்வருவது அவர்களது இலக்கிய அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பயன் தருவதுடன் மல்லிகை வாசகர்களுக்கும் புதிய தகவல்கள் கிடைக்க ஏதுவாகவும் அமைபும்.

கூண்டில்

● கலைஞர் அப்துல் ரகுமானைச் சந்தித்திருக்கிறீர்களா? அவர் கவிதை பற்றி...? கொழும்பு. ந. சுபராயன்

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கொழும்பில் சந்தித்தேன். பின்னர் சென்னையில் இரண்டு தடவைகள் சந்தித்திருக்கிறேன். அவரது கவிதைகள், கவித்துவ விச்சும் உள்ளடக்கச் செறிவும் கொண்டவை. வெறும் வார்த்தை ஜாலங்களை அவரது படைப்புக்களில் பார்க்க முடியாது. தமிழகத்தில் இன்றுள்ள தரமான கவிஞர்களில் அவரும் ஒருவர்.

● குழந்தைக் கவிஞர் அழ. வள்ளியப்பா சமீபத்தில் மறைந்து விட்டார். அவரைப் பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

கிளிநொச்சி, ச. சகாதேவன்

தனது துறையே குழந்தை இலக்கியத் துறை என ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே தேர்ந்தெடுத்து அதற்காக முழு முச்சாக உழைத்து வந்தவர். இப்படியான ஒரு குழந்தைக் கவிஞர் நமது மண்ணில் தோன்றாது நமது குழந்தைகளின் துரதிர்ஷ்டமே. ஒரு தடவை இராஜபாளையத்தில் எனக்கு நடந்த வரவேற்புக் கூட்டத்திற்கு அவர் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்து என் நெஞ்சில் இன்றும் பசுமையாக உள்ளது. பண்பு நிரம்பிய மென்மையான இதயம் படைத்த அவரது இழப்பு கவித்துவ உலகிற்கு பெரிய இழப்பாகும்.

● தங்களது 'சத்திய சோதனை' எந்த அளவில் வந்துள்ளது? மட்டுவில், சி. சதாசிவம்

பல புதுப் புது அனுபவங்கள் என் வாழ்வில் இடையிட்டு என் வழியைச் செம்மைப்படுத்துகின்றன. எழுதிக்கொண்டேயிருக்கின்றேன். இப்பொழுதுதானே என்னைப்பற்றிப் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. காலம் கொஞ்சம் கனியட்டும். என்னைப் பற்றிய முழு விவரங்களையும் தொகுத்த நூலை வெளியிடுகின்றேன்.

● சமீபத்தில் தமிழ் நாடு சட்ட சபையில் நடைபெற்ற அசம்பாவிதம் பற்றிப் படித்துள்ளீர்களா? அது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

கீரிமலை, ஆர். ரஞ்சன்

தமிழகத்திலிருந்து வரும் ஏராளமான சஞ்சிகை, பத்திரிகைகளைப் படித்துப் பார்த்தேன். உண்மையாக நாம் வெட்கப்பட வேண்டிய சமாச்சாரம் இது. கடைகெட்ட காவாலித்தனம். ஒரு சனப் பிரதிநிதிகள் சபையில் வைத்து மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளின் அமைச்சர்கள் எதிர்க்கட்சித் தலைவியான ஒரு பெண்ணின் சேலையை உருவினார்கள் என்றால். இந்த அநாகரிக சம்பவத்தைப் பற்றி என்ன கூறக்கிடக்கிறது!. துரியோதனன் சபையில் பாஞ்சாலியின் துயிலை உரிந்த சம்பவம்தான் என் ரூபகத்திற்கு வருகிறது. இந்தக் காட்டுமீராண்டிச் சம்பவத்தை மிகமிக வன்மையாகக் கண்டிக்க வேண்டும் நாம்.

● மல்லிகைப் பந்தலின் வெளியீடுகள் சமீபத்தில் புதிதாக மலர இருக்கிறதா?

கரவெட்டி, எஸ். சற்குணம்

பல திட்டங்கள் போட்டுள்ளேன். புதிய நூல்கள் தயாராகி வருகின்றன. கூடிய சீக்கிரம் விளம்பரம் வரும்.

● ஈழத்து எழுத்தாளர் பலரின் எழுத்துக்கும் அவர்களது நடத்தைக்கும் இடைவெளிகள் இருக்கின்றன. படைப்பாளிகளின் எழுத்தைப் போன்றே அன்றாது செயற்பாடுகள் அரைய வேண்டும் என எதிர்பார்க்கலாமா?

கிளிநொச்சி, பி. அருள்நேசன்

பேரு பிடிப்பவன் யாரென்றாலும் அவன் ஒரு சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்பாட்டவனே. இந்தச் சத்திய வேள்வியில் தன்னை ஆகுதியாக்கிக் கொண்டவன் இரட்டை வாழ்க்கை வாழ மாட்டான். அப்படி வாழ்பவனின் எழுத்தில் தார்பீக நேர்மை இருக்க முடியாது. தமிழ் நாட்டில் எழுதுபவன் எப்படியும் வாழ்ந்து விட்டுப் போகலாம். சினிமா மாயை பாமர மக்களைப் பாதித்து அவர்களது பார்வையை நச்சுப்படுத்தி விட்டது. ஈழத்தில் அப்படியல்ல. மிக விழிப்பான ரஸிகர் கூட்டம் வளர்ந்து வருகின்றது. எழுத்தாளனின் பொது வாழ்வை ரஸிக்கப் பெரு மக்கள் கூர்ந்து அவதானிக்கத் தவறுவதில்லை. எனவே மக்கள் அவனுடைய எழுத்தைப் போன்ற வாழ்க்கையை எதிர்பார்க்கின்றனர். 'டபிள் கேம்' விளையாடும் எழுத்தாளன் மக்களால் மறக்கப்பட்டு விடுவான்.

● ஈழத்தில் ஆல்புத்திருக்கின்றதா? வெளவால்களின் சலசலப்புக் கேட்கின்றதே!

அச்செழு, த. ரவீந்திரன்

கடந்த காலங்களில் 'ஆல்புத்தால் அங்கே; அரக பழுத்தால் இங்கே' என்றொரு சந்தர்ப்பவாகக் கூட்டம் வசதி வாய்ப்புக்களைத் தேடிப் பெற்றுக் கொண்டது உண்மைதான். இந்தப் பாச்சா இனிமேல் பலிக்காது. மெய்யாகவே துடிப்புள்ள இளை

குர் தலைமுறை இன்று வளர்ந்து வருகின்றது. அது பெரிய ஆறு தல். எனவே வெளிவால்கள் அங்குமிங்கும் பறந்து பழம் கவைக்கும் தந்திரோபாயம் இனிமேல் செல்லுபடியற்றதாகிவிடும்.

● நானொரு மாணவன். இலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டு சிறிது சிறிதாக முன்னேற விரும்புகிறேன். இந்தநிலை தொடர்ந்தால் எனது கல்வி பாதிக்கப்படாதா? உங்களது ஆலோசனை என்ன?

மொகமட் நவீர்
பன்கொல்லர்மட.

எந்த முயற்சியும் கல்வி வளர்ச்சியைப் பாதிக்கக் கூடாது. இனிய மாணவர் தலைமுறை இதில் கவனமாக இருக்கவேண்டும். மாணவப் பருவம் திரும்ப வராது. எனவே என்ன விடிகொடுத்து அறிவைப் பெற வேண்டிய வயதில் சகல அறிவையும் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இலக்கிய ஆர்வமும் கூட ஒரு அறிவுப் பசி தான். சிந்தனையைச் செழுமைப் படுத்துவதன் மூலம் நமது அறிவை விசாலப்படுத்தலாம். இத்துறையில் முழுகிப் போகாமல் இலக்கியத் துறையைச் சரியாகப் பயன்படுத்தினால் அதுவுமே ஒரு கல்வி அறிவுதான்.

தமிழகத்தில் முற்போக்கு நாடகக் கலைஞர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து 'இப் டா' அமைப்பொன்றை ஏற்படுத்தி தமது கலைப் பங்களிப்பை நாடகத்துறைக்குச் செய்கின்றனரே, அதுபோல் நமது நாட்டிலும் நாடகக் கலைஞர்கள் ஓர் அமைப்பை உருவாக்கினால் என்ன?

தெல்லிப்பழை, ச. சாமுவேல்

'இப் டா' அமைப்பு தமிழகத் திற்கு உரியது மாத்திரமல்ல, அது ஓர் 'அகில இந்திய அமைப்பு' தமிழ் நாடுகளை, இங்கும் பல நாடக அமைப்புகள் உண்டு. இப் டா போன்ற அமைப்பு இங்கு அவசியம் தேவை. அதை நாடக சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அமைப்பது நல்லது.

● மாத நாவல்கள் எனப் புற்றிசல் போலக் 'கையடக்க நாவல்கள்' தமிழ் நாட்டிலிருந்து சமீப காலமாக வெளி வந்தனவே. அவை பற்றி இன்று பேச்சு முச்சைக் காணோமே!

சித்தன்கேணி, ஆர். தேவதாசன்

அவ்வளவுதான் அவற்றின் வாழ்வு. புற்றிசல் இலக்கியம் என அவற்றிற்குப் பெயர். திடீர் என வரும்; வந்த சுவடு தெரியாமல் மறையும். அவ்வளவுதான்.

● மல்லிகைப் பந்தலின் அடுத்த வெளியீடுகள் என்ன? தொடர்ந்து மல்லிகையில் வெளிவந்த கதைகளையும் வெளியிடலாமல்லவா?

செல்வி நா. காயத்திரி
கொட்டாஞ்சேலை.

மல்லிகையின் வெள்ளிவிழா மலருக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து வருகின்றேன். பாரிய வேலையிது. அதன் பின்னர் மல்லிகையில் வெளிவந்த கதைகள் மாத்திரமல்ல, கட்டுரைகள் தலையங்கங்கள் ஆகியவற்றையும் நூலுருவில் கொண்டுவர ஆவன செய்வேன். கொஞ்சம் ஆறுதலாகக் கட்டம் கட்டமாக வளருவோமே!

1978-க்குப் பின் ஈழத்தின் தமிழ் நாவலிலக்கியம்

— நா. சுப்பிரமணியன்

செப்பியன் செல்வனின் 'நெருப்பு மல்லிகை' யாழ்ப்பாண நகரப்புறச் சூழலின் சுண்டப் படுபவர்கள்—சாண்டிக் கொழுப்போர் ஆகிய இருநிலை மாந்தரின் கதை: தலைவன் இழந்த நிலையில் வாழத் துடிக்கும் ஒரு வறுமைக் குடும்பத்தின் சதை. நகர சமூகத்தின் பண்டிகை மாந்தர் நிலை, அவர்களது அந்தஸ்து மனோபாவங்கள் என்பவற்றினூடாக கதை வளர்ந்து அவலத்தில முடி கிறது. இலக்கியத் துறையில் பன்முகப் பங்களிப்புச் செய்து வரும் செப்பியன் செல்வன் அவர்கள் நாவல் படைப்பதிலும் தாம் வல்லவர் என்பதை இந்தச் சமூகச் சித்திரத்தின் மூலம் ஓரளவு புலப்படுத்தியுள்ளார் யாழ்ப்பிரதேசத்தின் ஓர் சமூகத்தின் வெட்டுமுகப் பார்வை இந் நாவலிற் புலனாகின்றது.

ஈழத்துப் பூநாடனின் 'சிவபுராணம்' மட்டக்களப்பு மண் வாசனை நெடுங்கதை என்ற குறிப்புடன் பிரசுரமானது. அப்பிரதேசத்தின் 1920—80 காலப் பகுதி சமுதாய வரலாற்றுப் போக்கைச் சில குடும்பங்களின் மாந்தரை முதன்மைப்படுத்தி அமைந்த கதையினூடாக இந் நாவல் புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

மட்டக்களப்புப் பிரதேச சமூக வரலாற்று ஆவணப் படைக்கருத்தக்க நூல் இது.

இவ்வாறு பிரதேச இலக்கிய நோக்கடன் நாவல்கள் இக்காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்டுள்ளவாயினும் 'நிலக்கிளி', 'காட்டாறு' என்பன புலப்படுத்தி நின்ற இலக்கியத் தரம் இக்காலப்பகுதியில் தொடர்ந்து பேணி வளர்க்கப்பட்டதாகக் கொள்வதற்கில்லை.

1978க்குப் பின் எழுந்த நாவல்களில் இதுவரை இனப் பிரச்சினை, சாதிப்பிரச்சினை பிரதேசப் பண்பு என்பன சார்ந்த ஆக்கங்கள் நோக்கப்பட்டன. இவ்வகைகளுள் அமையாதன வாக பொதுவான சமூக பொருளாதார முரண்பாடுகள், குடும்பப் பிரச்சினைகள் என்பவற்றை எடுத்துக் காட்டும் நோக்கிலும் பல நாவல்கள், குறுநாவல்கள் இக்காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்டு நூலுருவில் வெளிவந்துள்ளன.

மேற்படி வகைகளில் எழுந்த ஆக்கங்கள் பலவற்றுக்கும் பகைப் புலமாக அமைந்தது ஈழத்துத் தமிழரிடையே சிறப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத் தமிழரிடையே—திருமண உறவில் சிதன முறை

யும் சமூக அந்தஸ்து உணர்வும் வேண்டப்பட்டு வந்துள்ள குழல் ஆகும். இவற்றின் பிடியில் அகப் பட்டு நல் வாழ்வைப் பெற முடியாமலும் பெற்ற வாழ்வை அநுபவிக்க முடியாமலும் தவிக்கும் கீழ் நடுத்தரவர்க்க சமூக ஒலங்களை இவ்வகை நாவல்கள் பல வற்றிலும் கேட்க முடிகிறது. இப்பிடிக்களிலிருந்து விடுபடத் துடிக்கும் புதிய இனைய தலைமுறையின் உணர்வுகளை வெல் திறன்கள் என்பவற்றையும் இவற்றில் தரிசிக்க முடிகின்றது.

சகோதரிகளுக்கு அந்தஸ்துள்ள மணவாழ்வை அமைத்துக் கொடுப்பதற்காக அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று பல்வாண்டுகள் உழைத்துத் தம் வாழிபுகை வறிகே கழிக்கும் இனஞ்சர்களின் உணர்வுகளை, சீதனைக் கொடுமையால் காதுல் கருகிய நிலையில் வாடும முதிர் கன்னியர்களின் ஏக்கங்கள், நிறைவேறாத காதலால் பாதைகளை மாற்றிக் கொண்டவர்களின் மனப் பக்குவங்கள், அந்தஸ்துணர்வு காரணமாக ஆண் பெண் மனப்பொருத்தம் நோக்காமல் மறக்கொள்ளப்பட்ட மண உறவுகளால் மனமுறிவும் மணமுறிவும் அடைந்த குடும்ப அவலங்கள் முதலியவற்றை இந்த நாவல்கள் புலப்படுத்தி தீர்கின்றன. இந்நிலைக்கான காரணிகள் இல்லாமற் செய்ய வேண்டும் என்ற பரட்சிக் குரல் இவ்வாக்கங்கள் சிலவற்றில் தொனிப்பொருளாக உள்ளது; சிலவற்றில் ஒலிக்கவும் செய்கிறது.

தன் சகோதரிகளுக்கு நல் வாழ்வை (?) அமைத்துக் கொடுக்கும் முயற்சியில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டதால் தன் மனைவியின் அன்பையும் ஆதரவையும் பெற முடியாமல் அல்லப்படும் ஒரு குடும்பத் தலைவனின் கதையாக செங்கை ஆழியானின் 'கிடுகு

வேலி (98) அமைகிறது. சீதனமும் டொனேசனும் வாங்கி மணமுடித்த சண்முகம் என்ற இந்தக் கதாபாத்திரம் அந்த டொனேசனுவல் தங்கைகள் பலரதும் நல் வாழ்க்கையை (?) அமைத்துக் கொடுக்க முடியாத நிலையில் கட்டிய மனைவியை மூன்று மாதங்களில் பிரித்து வெளிநாடு சென்று ஐந்து ஆண்டுகள் உழைத்து மீள்கிறான் இப்பிரிவினானது உன்பற்ற மனைவி நிர்மலா. தன் கணவர் தனக்கு மட்டுமாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற உரிமைக் கரலை எழுப்புகிறான் அதனை ஒப்புக் கொள்ளாததையும் கணவனது உணர்வுகளையும் உணர்ச்சிகளையும் மறுதலிக்கிறான். பொறுப்புக்களை நிறைவு செய்து மனைவியை அன்பையும் ஆதரவையும் பெற வாய்ப்பு ஏற்பட சந்தர்ப்பத்தில் இனக் கொடுக்க குழலின் இராணுவ வெறியாட்டத்திற்கு அவன் பவியாகிறான். இந்நாவலில் சீதனமுறையின் கொடுமையையும் அதற்கு எதிரான புரட்சிக் குரலையும் முருகாணந்தன் என்ற துணைப் பாத்திரத்தின் தாயின் ஊடாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“நான் செல்வத்தை (பெண்ணை) தான் கேட்டன் உங்கள் சீதனத்தை அல்ல. தம்பி, எனக்கு நான்கு பெண் பிள்ளைகள் இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள். முத்தவன் மகன். நான்கு குமருகளையும் கரைசேர்ப்பதற்கு நாங்கள் பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சமல்ல. என் கணவரும் என் முத்த பிள்ளையும் அவர்களுக்குக் கவியாணம் கட்டிவைக்க அநுபவித்த துயர்கள் கொஞ்சமல்ல. குமருகளுக்காக உழைத்து உழைத்து என் பஞ்சன் அரையத்தில்

போனார். தங்கச்சிகளுக்காக உழைத்து என் மகன் நாற்பது வயதில்தான் கவியாணம் கட்டினான். முத்தவனுக்கு ஒரு சதம் கூட நான் சீதனமாக வாங்கவில்லை. என் கடைசி மகன் முருகாணந்தத்திற்கும் வாங்கப் போவதில்லை. நாங்கள் பட்ட கஷ்டங்களை மற்றவர்களும் அனுபவிக்கக் கூடாது. நான் பிள்ளைகளைத்தான் பெற்றன். பிள்ளைகளைத்தான் வளர்த்தன். அவர்களை ஆடு மாடுகளைப் போல விற்க நான் தயாராகவில்லை”

(பக். 64-65)

நெல்ல க. பேரன் எழுதிய 'விமானங்கள் மீண்டும் வரும்' என்ற குறுநாவலும் (1983) சகோதரிக் குழுவான அயல் நாடு சென்று உழைத்த ஒரு சகோதரனின் கதைதான். இதில் அந்த வெளிநாட்டு (மத்திய கிழக்கு) வாழ்க்கையின் அவலங்களும் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. அத்துடன் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் திருமண உறவில் அந்தஸ்து, சாதியுணர்வு என்பவை வகித்த பங்கு தளர்ந்து வருவதையும் அவற்றுக்கெதிரான புதிய தலைமுறை உருவாவதையும் ஆசிரியர் புலப்படுத்துகிறார். தங்கை யின் காதலன் சாதி குறைந்தவன் எனக் குறைகூறப்பட்டபோது—

“அம்மான் கணக்கக் கதையாதையங்கோ..... நீங்கள் சாதிகாரர் என்றாப் போல போன ஆடிக் கவரத்திலை உங்கட பிள்ளையளுக்கு அவங்கள் அடிக்காமல் விட்டவங்களே..... எத்தனை தரம் அடி உதை வாங்கியும் உங்களுக்கு இன்னும் அந்தப் பரம்பரைப்புத்தி போகலை. என்ற தங்கச்சிக்கு நான் விரும்பின இடத்திலை செய்வன். சேகரின்றை படிப்பு

உங்கடை பிள்ளைகள் கூடப் படிக்கேல்லை. நாளைக்கு அவன் வெளி நாட்டிலை போனால் முப்பது முப்பதையாயிரம் எண்டு சம்பளம் வாங்குவான். பிரகு வந்து காரும் பங்கனாவும் எண்டு காசை வீசி எறிஞ்சால் நீங்கள் தான் முதல் தேடிப் போவியள்.....” (பக். 35)

எனச் சங்கர் (தலைமைப் பாத்திரம்) கூறும் போது ஆசிரியர் தமது சமூகப் பார்வையைத் தெளிவாகக் காட்டிவிடுகிறார்.

செங்கை ஆழியானின் இன்னொரு நாவலான 'மழைக்காலம்' நிறைவேறாத காதலால் பாதையை மாற்றிக் கொண்ட ஒரு பக்குவப்பட்ட பெண்மையின் கதை. இதில் காதலுக்குத் தடையாவது சீதனம். காதலிக்க முன்வரும் இளைஞர்களில் எத்தனை போ சீதனக் கொடுமையை மீறத் தயாராக உள்ளனர்? அதை மீற முடியாத ஒரு காதலின் காதலனின் அவலக் கதையாகவும் இது அமைகிறது. சீதனம் கொடுக்க முடியாத நிலையில் தன்னையும், தன் குடும்ப நிலையையும் வாழவைப்பதற்கு முகமறியாத ஒருவனுக்கு -- மேற்கு ஜெர்மனியில் தொழில் பார்க்கும் இலங்கையன் ஒருவனுக்கு -- மனைவியாகிறான் தேவி. ஒப்பந்த முறையில் மனைவியாகி ஐந்தாண்டுகள் வாழ்ந்து மீண்ட இவளது நிலைவிலும் அநுபவத்திலும் இக்கதை அமைகிறது. வேறொரு பெண்ணைப் பெரும் தொகை சீதனம் பெற்று மணமுடித்த (தன் முன்னாள் காதலன்) தியாகுவின் மண அவசங்கையும் அவலங்களையும் அவன் தரிசிக்கிறார்.

செங்கை ஆழியானின் மற்றொரு நாவலான 'காற்றின் கலக்கும் பெருமூச்சுகள்' (1983) குடும்பத்தினரின் பொறுப்புணர்வின்மையாலும் சுயநலத்தாலும்

சாதல், திருமணம் என்பன நிறைவுறப் பெறாக யாழ்ப்பிரதேச முதிர் கன்னிசலிசு கண்ணிக் கதையாகும் து வைத்திலிசும் எட. சிய சிறைப் பறவைகள்' (186) கதையும் இத்தகையதுதான் கர் கையின் பொறுப்பற்ற தன்மையுள் அந்தஸ்சணர்வர் பெண்களை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதை இச்சுறுநாவல் உணர்த்துகிறது.

ககாராஜ் எழுதிய 'இளமைக் கோலங்கள்' நாவல் (1981) கோடும்பில் ஒரு அறையில் வாழும் பிரபசாரிசலின் கதை யாக அமைந்தாலும் அதிலும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச சிதனக் கொடுமை, அந்தஸ்தணர்வ என்பவற்றின் பிடியும் அடித்தழுமே எதிரொலிக்கக் கூடலாம்.

கோசிலா பசேந்திரன் எழுதிய 'தாயிலும் ஒருநாள் கதையம்' (1987) நாவல் மணப் பொருத்தம் நேக்காது பணம், அந்தஸ்து என்பவற்றால் தீர்மானிச்சப்படும் பண உறவுகள் எதிர்நீக்கி விளைவுகளை உணர்க்கி அமைவது பெற்றோர் விரும்பிய பம வியாபாரி பொருவனுக்கு மனைவியாகிவிட்ட புரணி என்ற ஆசிரியை, சணவளை உரியவகையில் புரிந்து கொண்டு வாழ முயற்சிக்கிறான். சதை நியாய பூர்வமான உணர்வுகளை அவன் பரிந்து கொள்ள வேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறான் சன் ஏற்றத் தாழ்வினால் சனைவளைக்கு ஏற்பட்ட தாழ்வுச் சிசலிசின் முன் அளது பயற்சிகள் பன்னற்றுப் போகின்றன பூணியின் செயல்கள் யாவற்றிலும் சூற்றங் காணும் கணவன் அவன் ஒழுக்கத்திலும் சணங்கம் காண முற்பட்ட போது அவளது பையில் ஒரு நாள் கல்கிறது கணவனைப் பிரிந்து தனித்து வாழத் தொடங்குகிறான்.

மேற் குறித்த வகை நாவல்கள் பலவும் கடந்த பத்தாண்டுக் கால இனக் கொள்கை சூழ வினூடே கதை நிகழ்வுகளை அமைத்துச் செல்கின்றன. சில வற்றில் இச்சூழல் கதைப்போக்கையும் பாதிக்கக் காணலாம். குறிப்பாக செங்கை ஆழியானின் 'கிடுகுவேவி' நாவலில் சண்முகம் இராணுவச் சூட்டுக்கு இலக்காவகம், து. வைத்திலிசுத்தின் 'சிறைப்பறவை' சூறுநாவலின் மக்கிய பாத்திரங்களிலொன்றான சிவனேசனின் இத்தகு மரணமும் இத்தகு பாதிப்புக்களே. கதை மாந்தரின் குண வளர்ச்சிகளோ சமூக இயங்கியலோடும் ஒட்டிய முடிவை நல்க வாய்ப்பிருந்தும் கதையின் முடிவில் அவலச்சுவை ஏற்படுத்த விழைந்து மேற்கொண்ட வலிந்த முடிவுகளாகவே — செயற்கையான முடிபுகளாகவே — இவை அமைகின்றன.

செங்கை ஆழியான், கோசிலா ஆசிரியாரது நாவல்களில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச சமூகப் படைப்பலம் நன்கு தரிசனமாகிறது. செங்கை ஆழியானின் ஆக்கங்களில் கதைமாந்தர் சூயப்பாண மன அவசன்சனூடன் காட்டப்படுகின்றனர். கோசிலானின் நாவலில் கதைமாந்தரின் உணர்ச்சி முனைப்புக்களை விட அவற்றுக்கான உணர்வியல் அடிப்படகன் நுணுகி நோக்கப்படுகின்றனர். அவை விமர்சிக்கப்படுகின்றன. செங்கை ஆழியானின் 'காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்' நாவலில் கதைத் தலைவி மனோரஞ்சிதம் சுயநலம் மிக்க, பொறுப்பற்ற தனது குடும்பச் சூழலினிருந்து விடுபட முடியாமல் தவிப்பதும், அவ்வாறு விடுபடும் வாய்ப்பு வழங் கப்பட்டபோது கூட அதை ஏற்க முடியாமற் பின்னடைவதும் இந்தச் சமூகாயத்தை இயற் பண்புடன் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

எனினும் இந்தச் சமூகாயம் முன்னேறாது என்ற அவநம்பிக்கைக் குரலை ஆசிரியர் தனிப்பதாகவும் உணரவைக்கிறது. கோசிலானின் நாவலில் பூரணி மேற்கொண்ட தனித்து (பிரிந்து) வாழும் முடிவு அண்மைக் காலத்தில் முனைப்புப் பெற்றவரும் பெண்மையினம் உணர்வினைப் பிரதிபலிப்பதாக உளது.

இக்காலப் பகுதியில் வெளிவந்த ஏனைய நாவல்களில் காவலூர் ஜெகநாதனின் 'நாளை' (1972), தெனியானின் 'கழுமுகள்' (1977), அகஸ்தியரின் 'கோபுரங்கள் சரிவற்றன' (1981) சொக்கனின் 'சாதி' (1987), அநு. வை நகராஜனின் 'காட்டில் ஒருவன்' (சிறுவர் நவீனம், 1988) என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. சொக்கன் அவர்கள் இக்காலப்பகுதியில் வங்க நாவலாசிரியர் சத்யஜித்ரேயின் 'பத்திக் சந்த' என்ற சிறுவர் நாவலையும் மொழிபெயர்த்து நூலுக்கக் கொடுத்துள்ளார்.

ஜெகநாதனின் 'நாளை' நாவல் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச தீவுப்பகுதிச் சிராமமென்றில் முதிய தலைமுறையும் இளைய புதிய தலைமுறைக்குமிடையில் முற்றி வெடிக்கும் முரண்பாடுகளின் கதை சமூக மாற்றத்துக்காக இணந்து போராடும் புதிய தலைமுறை மீது முதிய தலைமுறை எத்தகைய அடக்குமுறைகளைக் கட்டவிழ்த்த விடுகின்றதென்பதும் அதற்கெதிராகப் புதிய தலைமுறை சனிக்காது மூகக் கொடுக்கிறது என்பதையும் ஜெகநாதன் காட்ட முற்பட்டுள்ளார். சமகால சமூகப் பிரச்சினைகள் பலவும் இந்நாவலின் கதைமாந்தரது உரையாடல்கள் நிகழ்ச்சிகள் என்பவற்றால் பதிவு செய்யப்படுகின்றன.

தெனியான் அவர்கள் 'கழுமுகள்' நாவலில் இருவகைச் சமூகக் கொடுமைகளை நமக்குக் காட்டுகிறார். ஒன்று மருத்துவத்துறையில் பணிபுரிபவர்களைத் தமது பணியை மக்களா பணி என ஆற்றும் தமமே வளர்த்துக் கொள்ள ஒரு சுரண்டல்கள மாக அதைப் பயன்படுத்தும் கொடுமை; மற்றது பரம்பரைச் சொத்துடைமை என்ற பொருளியல் நிலை, சமூகாயத்தின் பாச பந்தங்களைப் பாதித்து நிற்கும் கொடுமை இவ்விரண்டு ஆறும் சிதைவுற்றுக் கண்ணீர்விடும் மானுடத்தின் அவலம் கழுமுகள் நாவலாக விரிசெறுது. கதையின் ஒருபகுதி மருத்துவ மனையில் நிகழ்கிறது. இவ்வொரு பகுதி உடமராட்சிப் பகுதிச் சிராமமொன்றில் நடைபெறுகிறது. நோயுற்று மருத்துவ மனையில் அலுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆறுமுத்தகார் அவரு காட்டப்பட்ட அசிரத்தையால் படிப்படியாக மரணத்தை எய்தவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது. சூற்றில் அவரை வீட்டிற் கொணர்த்த சேர்க்கப்பட்டதுச் சில நாட்களில் மரணமெய்துகிறார். அவரது சொத்துக்களுக்காக அவரது இனம் மனைவியும் ஏனைய உறவினர்களும் உரிமை கோரி நிற்கும் நிலையில் மரணச் சடங்கு எத்தகு மனிதாபிமானமற்ற சம்பிரதாயமாகி விடுகின்றது என்பகனைக் காட்டிக் கதையை முடிக்கிறார் ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பின் கட்டுக்கோப்பு சிதைவுறுவதைக் குடும்ப, உறவுகளில் சொத்துடைமை நிகழ்த்தும் சிதைவுகளையும் ஒரு வெட்டுமூய் பார்வையாக இந் நாவலின் காணமுடிகிறது. ஒரு பிரதேச நாவலுக்குரிய இயற்பண்பும் இந்நாவலின் புலப்படுகிறது.

இவள் செல்வம் (ஆறு முகத்தாரின் மனைவி) பெரிய பாலம் ஐயா! தனி மரமாக

நிக்கிரூள் ஆறுமுகத்தாற்றை பெருமக்களும் தீக்கினம். நீங்கள் ஒருக்கார சுடலைக்கு வந்து அவளின்ரை அந்தத் தாலிக்கொடியை எடுத்து கொண்டுவந்து, அவளின்ரை கையிலே குடுத்துவிடுங்கோ” (பக். 175)

என்று விதானையார் நோக்கிய ஒரு பாத்திரக் கூற்று மூலம் ஆசிரியர் மேற்படி அம்சங்களை நிறையவே உணரவைத்து விடுகிறார்.

அகஸ்தியரின் 'கோபுரங்கள் சரிகிறைன்' கண்டிப்பகுதியில் ஒரு ஹோட்டல் கதைதில் நிகழும் தொழிலாளர் (சிப்பந்திகள்) போராட்டத்தைச் சித்திரிப்பது. 1978 சர்க்குப் பின் தொழிலாளர் போராட்டத்தைச் சித்திரிக்கும் வகையில் வெளிவந்த நாவல் இது ஒன்றுதான் போலத் தெரி கிறது. மலையகச் சூழலின் ஒரு பகுதியின் யதார்த்தத்தை இந்த நாவல் காட்டி நிற்கிறது.

சொக்கனின் 'சலதி' நாவல் சிலப்பதிகாரக் கதைமாந்தரில் ஒருத்தியான மாதலியைத் தலை மகளாகக் கொண்டு புனைப் பட்டது கோவலன் கண்ணகி உறவு. கோவலன் மாதலி உறவு, கோவலன் மேற்படி இருவரையும் பிரிந்த நிலை என்பன தொடர் பாக இளங்கோ அடிகள் வெளிப் படையாகக் கூறாமல் எம்மை உணர விட்ட பல விடயங்களைச் சொக்கன் அவர்கள் தபது வள மாண சுற்பனை மூலம் உணர வைக்க முயல்கிறார் கோவலன் என்ற பாத்திரத்தின் மன விகாரம் இந்த நாவலில் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தப் படுகின்றது. மாதலி கையுணர்வைத் துறந்து பிக்குணி ஆனதற்கான உணர்வு நிலையும் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது. இக் கதைப் போக்குரை டாக இந்தியக் கலை மரபின்

சிறப்பு மேலெப்பலக் கலை மரபுடன் ஒப்புநோக்கப் படுகின்றது. கலை கலையாக இருப்பதே இந்தியக் கலையின் சிறப்பு என கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசுவாமி அவர்கள் முன்வைத்த கருத்து இந் நாவலில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

அநு. வை. நாகராஜனின் 'காட்டில் ஒரு வளம்' என்ற சிறுவர் வன நவீனம் இவ்வகையில் ஈழத்தில் தமிழில் வெளிவந்த தரமான முதல் படையுடைய சிறப்புக்கு உரியது. 1978 இல் நவீனாதி எழுதிய 'ஓடிப்போவான்' என்ற சிறுவர் நாவல் வெளிவந்தது. அதன் பின்னரும் சில ஆக்கங்கள் சுயமாகவும் மொழிபெயர்ப்பாகவும் வெளிவந்தன என அறியப்படுகின்றன. (4ம் வகுைதின் சாகசம், செத்துப் பிழைத்த சின்னச்சமியி, ஜாதகக் கதைகள்) எனினும், சிறுவர்களை உணர்வளர்ச்சி நிலையைக் கருத்திற் கொண்டுள்ள கதைப் படைப்புடனும், நூற்கட்டமைப்புச் சிறப்புடனும் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட முதலாவது நவீனம் இது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பாடசாலை மாணவர்களான கமல், உமலி ஆகிய அண்ணனும் தங்கையுமு ஒரு கோடை விடுமுறையைக் களிப்பதற்காக மாங்குளம் குறுநகரில் பொற ஸ்ட் தேள்சராக்' இருக்கும் தந்தையிடம் செல்கிறார்கள். அவர்கள் அப்பிரதேச வலப்பகுதியில் பெற்ற அநுபவங்களே கலையாகவிரிகின்றன. இவற்றை அப்பிரதேச இயற்பண்புடனும் சிறுவர்களான சாதலியுக்கதை வளர்க்கும் நோக்குடனும் ஆசிரியர் புனைந்து புலப்படுத்தியுள்ளார். சிறுவர் வாசிப்பகற்கு ஏற்ற வகையிலான அச்செழுத் தமைப்பு, படங்கள் என்பவற்றோடு வண்ணப் பட முகப்புடன்

னும் இந்நாவல் கட்டமைப்புப் பெற்றுள்ளது. ஈழத்தின் அச்சமைப்பு, ஒவிய அமைப்பு என்பன எய்தியுள்ள வளர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுவதாகவும் இவ்வாக்கம் அமைகின்றது.

மேற்கட்டியவைதவிர சாதாரண தரத்திலான சில நாவல்களும், குறுநாவல்களும் இக்காலப்பகுதியில் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றிற்கு சில காதல் தியாக கையம்சங்கள் கொண்டவை கோப்பாய் சிவம் எழுதிய 'வெள்ளோட்டம்', 'கரைசேரும் கட்டுமரங்கள்', மண்டை தீவு கலைச்செவ்வியின் 'முற்றுப் பெறாத முடிவுகள்' என்பன இவ்வகையிலான எப்பி முகம்மது ஜரிப் எழுதிய 'ஒரு வெண்ணைப் பூ சிரிக்கிறது' (1979) என்பது ஒரு தூயநட்பின் கதை. இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்தி நாதன் எழுதிய 'என்றாவது ஒரு நாள் ..?' சமூகத்தாற் கொடுமைப் படுத்தப்படும் ஒரு பெண்ணுக்கு வாழ்வுகூடும் ஒரு மனிதாபிமானம் பண்பாளனின் கதை. து வைத்திலிங்கம் எழுதிய 'பூம்பனி மலர்கள்' மேலது காரியின் சரசங்களால் நம்பிச் சீரழிந்த பெண் அலுவலரின்கதை

இக் கட்டுரைத் தொடரை எழுதி நிறைவு செய்யும் காலப்பகுதியில் வெளிவந்த இரு நாவல்களும் இங்கு கவனத்திற்குரியன வாகின்றன. அமை: இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதனின் முடிவல்ல ஆரம்பம்' (1978), நாவண்ணனின் 'பயணம் தொடர்கிறது' (1984) இரண்டுமே இனக் கொலைச் சூழலின் பிரசங்கங்கள்தான்.

'956 - 8' காலப்பகுதியில் இனப்பிரச்சினை சூழலை மையமாகக் கொண்டு எழுதிய நாவல்களை அவர்கள் இன விடுதலைக் காகத் தன் வாழ்வை முழுமை

யாக அர்ப்பணிக்க முன்வரும் அழகுமணி என்ற தமிழ் மறவன் முன்வைத்தக் கதைபுனைந்துள்ளார். 1956 சத்தியாக்கிரகத்திலும், தொடர்ந்து 1961 இல் மறியற்போரிலும் பங்குகொண்டு இன விடுதலைக்கான ஆரம்பப் பாணைகளை அமைக்கிறார் அவன். அலகைக் காதலித்த சந்திரா, அவன் தனக்கு நல்ல கணவனாக முழுமைமாகக் கிடைக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறான். அவனால் அப்படி அமைய முடியாது என்று தெரியும் போது தனது பாலையை மாற்றிக் கொள்ள விழைகிறான். அழகுமணியின் ஆசியுடன் பிறசெருவன் மணந்து, அவ்வாறு அமைத்துக் கொண்ட வாழ்க்கை ஆனக் கொலைச் சூழலில் சிதைகின்றது. மீண்டும் அவன் அழகுமணியின் பாலையில் நடைபெறாத தொடங்குகிறான். து தான் நாவலின் கதை. இதிலே சத்தியாக்கிரக - மறியற்போராட்ட கால நிகழ்வுகள் நேர்முக வர்ணனையாக அமைவதோடு காதல் உள்ளங்களின் ஏக்கங்கள் தவிப்புக்கள் என்பனவும் சித்திரிக்கப் படுகின்றன.

திருச்செந்திநாதனின் 'முடிவல்ல ஆரம்பம்' நாவல் கடந்த சில ஆண்டுகளின் போராட்டப் படைப்புலத்தில் அமைந்தது. இணுகளின் ஆயுதப் போராட்டத்தை நியாயப்படுத்தி நிற்கும் தெனிப்பொருள் கொண்டது. வருமைச் சூழலாலும் சமூக அநீதன்துணர்வுகளாலும் பாதிக்கப்பட்ட ராசினி என்ற பெண்ணை - முதிர்கன்னியைத் தலையியாகக் கொண்ட கதை இது. இன விடுதலைக்காகப் போராட்ட வேள்வியில் எத்தனையோ இணுகள் குதித்தபின்னரும் இந்தச் சமூகாயம் தனது சின்னத்தனங்களிலிருந்து விடுபடவில்லை என்ற ஆற்றமை இந்நாவலில் தொனிக்

அந்த வகையில் மாயாகால் ஸ்கி பேன்ரோரின் ஆதானத்தில் உருவான ஒரு புதுக்கவிஞரை இன்று நாம் இனங்கண்டு கொள்ளும். ஓர் சந்தர்ப்பமாக கே. கணேஷ் அவர்கள் மொழி பெயர்த்து. இ. மு. சந்தர்திரூல் அமைக்கப்பெற்ற, மூத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தின் 11 வது வெளியீடாக வெளிவந்துள்ள ருஷ்ய கலஞர் வி. குப்ரியானோவின் புதுக்கவிதைத் தொகுதி அமைகிறது.

நவீன கவிதை அல்லது புதுக்கவிதை அதாவது இன்றைய கவிதை என நம்மால் இனங்காணப்பெறும் கவிதையின் விசேஷ பண்புகள் என்னவென்றால் வாழ்வின் அடிப்படையிலிருந்து விலகி அது பாடுபொருளாகக் கொண்ட மட்டுமல்லாமல் மனுக்குலத்தின் சீரிய அனுபவத்தைச் சொல்லுவதும் அவளது மீட்சிக்காக அழிக்க வேண்டிய அவலத்தை அடையாளம் காட்டும். ஒரு பொதையைப்படுத்தப்பட்ட தொனியை ஒளிபரப்புவதாகும். அத்தோடு அழகியல் முதல் கொண்டு விஞ்ஞானம் வரையிலான பல சிந்தனாக்களையும் பிச்சிக்கொண்டே நோக்கும் படிக்கவதையும் இன்றைய கவிதை வழங்குகிறது. தனி

மனித உணர்ச்சியான காதலைப் பாடும் இன்றைய கவிஞரின் கவிதை கூட அக்கவிஞரின் சூழலின் விமர்சனமாகவும் அமைகிறது.

மேலும் அத்தோடு, இன்றைய உலகம் கால, தேச வர்த்தமானத்தைக் கடந்து சந்தித்தும் கொண்டிருக்கும் அவலங்களை, ஆபத்துக்களையும் சித்திரித்து— அத்தகைய அவலங்களுக்கும் ஆபத்துக்களுக்கும் பரிசாரம் தேடும் தேடல் நிலைக்கும் இன்றைய கவிதைகள் இட்டுச் செல்லுகின்றன. அதனால்— விவட்டமைய போராட்டமும் சரி, பாலஸ்தீனிய போராட்டமும் சரி, தென்னாபிரிக்காப் போராட்டமும் சரி, கவிதை உருவம் பெறும் பொழுது வேறு எந்த ஒரு தேச சமூகத்தைச் சார்ந்த மனிதனுக்கும் அக்கவிதை தனது போராட்டத்தின் சாயலைத் தெரிவிக்கும் சக்தியை இன்றைய கவிதைகள் பெற்றுள்ளன. அதனால்தான் இன்றைய கவிதை ஒன்று, மொழிபெயர்க்கப்படும் பொழுது, பெயர்க்கப்பட்ட மொழிகாரர் அக்கவிதையைப் படிக்கும் பொழுது 'அக்கவிதை நமது சூழலின் குரல்தானே' என அக்கவிதைபுடன் ஒன்றிணந்து விடுகின்றன. இத்தகைய கருத்துகளுக்கு உதாரணங்களாக, ருஷ்ய கலஞர் குப்ரியானோவின் புதுக்கவிதைகள் திகழ்கின்றன.

குப்ரியானோவ் ருஷ்ய மண்ணின் ஒரு பகுதியான சைபீரியாவின் புதல்வனாகப் பிறந்து, கவிதை படைத்தாலும் அவரது கவிதைகளின் குரல் நமது இன்றைய யுகத்தின் குரலாக நமக்கு அனுபவமாகின்றன ஓர் உயர்ந்த கலைப்படைப்பின் வெற்றியும் அதுதான் என நான் கருதுகிறேன்.

றேன். உலகளாவிய மனுக்குலத்தின் துன்பத்தையும், அதன் மீதான நேசத்தையும், அதைச் சுற்றியுள்ள போலிமைகளையும் படைத்தனக்கும் ஒரு கவிஞரின் ஆத்மாவின் குரல் நமக்கு மொழி மாறி வந்தாலும் அது நமக்கான குரலாகிறது!

கே. கணேஷ் அவர்களின் கவிதைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட, குப்ரியானோவின் 20 கவிதைகளிலும் நான் ருஷ்யாவைக் காணவில்லை. உலகளாவிய மனிதனின் குரல்தான் கேட்கின்றன. நான் இப்படிக்கூறுவதன் மூலம் குப்ரியானோவ் அவர்களுக்கு ருஷ்ய மண்மீது அபிமானமில்லை என்பதல்ல அர்த்தம். ருஷ்ய மண்ணை ஆத்மார்த்தமாக அவர் நேசிப்பதன் காரணமாகத்தான் அவரால் உலகளாவிய மனிதனாய் நின்று கவிதைக் குரல் கொடுக்க முடிகிறது. இந்த இடத்தில் இத்தொகுதியில் குப்ரியானோவ் பற்றி அறிமுகக் குறிப்பினை எழுதிய தமிழ்ப்பித்தன் சொ. கே. ஸ்த்ரோக்கன் அவர்கள் குப்ரியானோவ் கவிதைகளின் வடிவத்தைப் பற்றிச் சொல்லி இருக்கும் ஒரு பந்தியில் உபயோகித்திருக்கும் ஒரு வாக்கியம் நினைவுக்கு வருகிறது.

அதாவது: 'ஒரு மரத்தின் வேர்கள் எவ்வளவு ஆழத்திற்குச் செல்கின்றனவோ அவ்வளவு உயரத்திற்கு அதன் கிளைகள் விண்ணை நோக்கிச் செல்லும்' என்கிறார். ஆம்! குப்ரியானோவின் கவிதையும் ருஷ்ய மண்ணின் ஆழத்திற்கு ஊறுத்து இருப்பதனால்தான் சர்வதேசியம் என்ற எண்ணுள் அவரது பார்க்கைகளை சென்றுள்ளது.

குப்ரியானோவின் மனுக்குல நேசம் குறைந்த சொற்களில் எளிமையான வார்ப்பில் நமக்கு

பின்வரும் கவிதையில் புலப்படுகிறது.

• மஞ்சள்
கறுப்பு
வெள்ளை
நம்மின் அனைவர்
குருதியெலாம்
ஒரே வகைச்
சிகப்பு
நிறுத்துக
ஆய்வுகளை'

தனது சமூகத்தை, தான் நேசிக்கும் மனிதர்களின், அதாவது மக்களின் முகங்களில் தேடி— தனது அவலக்ஷணம் கூட மனித முகங்களில் பெறுதலில்தான் மறைகின்றது என்பதனை முகங்கள் எனும் கவிதையில் பின்வருமாறு உணர்கிறார்.

•• என் முகத்தில்
நான் அன்பு செலுத்தும்
அனைவரதும்
முகத்தினைப் பெற்றுள்ளேன்
யார் கூறினார்
யான்
அவலக்ஷணமானவனென்று'

குப்ரியானோவின் கவிதைப் பார்வையில் மனிதனைச் சுற்றி சுழலும் இயற்கையின் ஒவ்வொரு இயக்கத்திலும் காதல் இருக்கிறது. விண்மீன், பறவை, இலைகள், கடல் போன்ற ஒவ்வொரு இயற்கை அசைவிலும் காதல் இருக்கிறது ஆனால், மக்களினது காதலோ (உதாவது மனிதனின்) அவைகளை அடைவதேயாகும் என்றார், 'நான் அறிவன்' என்ற கவிதையில் மேற்கொள்ள இயற்கை இயக்கங்களின் காதலை சொல்லி கவிதையை இவ்வாறு முடிக்கிறார்.

“நான் அறிவேன்
மக்களது மொழிகளிலே
காதலதவும் எதுவென்று
கையதவும் விண்மீன்கள்
பறவையின் இலையினையே
கடல் நீரைப்
பிடித்திரும் வேளையிலே”

அத்தோடு இயற்கையை
ஆளும் மனிதனின் சொல்லின்
பெரும் பணியினையும் மனிதனின்
பெரும் பணியினையும் கவிஞர்
எளிமையான வரிகளில்,

“சொல்லின் பெரும்பணியே
உலகினுக்கு காப்பது எனின்
மக்களின் பெரும்பணியே
சொல்லினுக்கு காப்பது”

இவ்வாறான குப்ரியானோவின்
கவிதை நோக்கில் மனித குலத்
தின் நம்பிக்கை, அதன் எழுச்சி
யாவும் கவித்துவத்துடனும்
கூர்ந்த நோக்குடனும் போணப்
பட்டுள்ளன. அத்தோடு அவரது
கவிதைகளின் வெளியீட்டுப்
பாங்கு ஏலவே நாம் குறிப்பிட்
டது போல் அவருக்கான நுஷ்ய
கவி மாயாகோஸ்சியின் ‘ஆதர்
சனத்தை’ நிரூபிக்கிறது. உதா
ரணத்திற்கு இத்தொகுதியில்
கடைசியாக இடம் பெற்றுள்ள
தி பா. (நிரம்பிப் பார்க்க)
என்ற கவிதையின் சொல்லாம்.

இறுதியாக எனக்கொரு சந்
தேகத்தையும் குப்ரியானோவின்
ஒரு கவிதை ஏற்படுத்தியுள்ளது.
அதாவது குப்ரியானோவ் இலங்
கையைச் சேர்ந்தவரோ, அதுவும்
யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஒரு
புதுக்கவிஞரோ என்பதுதான்.
அக்கவிதை ‘முயல்கள்’ என்ற
தலைப்பில் உள்ளது. கவிதை
இதுதான்.

“ஒதாய்களை ஒழிப்பதற்காக
முயல்களுக்கு
ஆயுதமளித்தால்
முயல்கள்
ஒதாய்களை ஒழித்தபின்னர்
தாய்களே ஒருவருக்கொருவர்
அழித்துக் கொள்வார்களோ?
முயல்கள்
ஆயுதமளித்தவர்களையே
அழித்து விடுமோ?
முயல்கள் ஏதும்
எஞ்சி இருக்குமா?”

எனக்கென்னவோ குப்ரியா
னோவ் அவர்கள் நுஷ்ய புதுக்
கவிஞர் என்று சொல்வதைவிட
அவர் நமது கவிஞர் என்று
அழைப்பதே எனக்குப் பிடிக்கி
றது ‘முயல்கள்’ கவிதையைப்
படித்தபின், குப்ரியானோவ் நமது
கவிஞர் என்று அழைப்பதைத்
தான் நீங்களும் விரும்புவீர்கள்
என்று நான் நம்புகிறேன். ●

உ ள் க ள்

ம ழ லீ ச் செ ல் வ ங் க ளி ன்

உ யி ரோ வி ய மா ன

ப ட ங் க ளு க் கு

நா டு ங் க ள்

பேபி போட்டோ

(பல்கலைக் கழகம் அருகாமை)

திருநெல்வேலி.

இன்றைய பெரிஸ்த்ரோய்க்கா காலகட்டத்தில், சோவியத்
அறிவுத் துறையினர் மத்தியில் சில குழுக்களிடையில் பரஸ்பரம்
ஒருவரை ஒருவர் சகித்தகொள்ள முயல்கும் நிலை காணப்படு
கிறது. கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக மிகாயில் கோர்ப்சேனின்
முயற்சிகளுக்குத் தீவிரமாக ஆதரவு தந்து வருபவர்கள் கலைஞர்
களும் எஞ்சாவினர்தான். தேக்க நிலையையும் அக்கறைபற்ற
நிலையையும் உடைப்பதற்கும், மெய்யாகவே சுதந்திரமான அரசி
யல் குழுவை உருவாக்கவும் சமுதாய ஜனநாயகக் கோட்பாடுகளை
புதுப்பிக்கவும் அவர்கள் கோர்ப்சேவுக்கு உதவி வருகிறார்கள்.
பெரிஸ்த்ரோய்க்காவானது பொருளாதாரத் துறையை விடவும்
கலாசாரத் துறையில் வெகு வேகமாக முன்னேறி வருகிறது.
கலாசாரத் துறையில் மறுசீரமைப்பு நிகழாயல் பொருளாதாரத்
துறையில் மறுசீரமைப்பு நிகழாத சாத்தியமில்லை. இந்த உண்
மையை மனதில் கொண்டே, கோர்ப்சேவும் அவருடைய ஆதர
வாளர்களும், சோவியத் அறிவு ஜீவிகள் தொடர்ந்து அதிகரித்த
அளவில் பெரிஸ்த்ரோய்க்காவும் கிளாஸ்ஸஸ்த்துக்கும் பங்குப்
பணி ஆற்றுவார்கள் என்று நம்புகிறார்கள்.

சகிப்புத் தன்மையற்ற, கயநல சக்திகள் தற்போது சோவியத்
அறிவு ஜீவிகளைப் பெரிய, சிறிய குழுக்களாகப் பிரிவுபடுத்தி வரு
கின்றன. இத்தக சக்திகளுக்கு இறுதி வெற்றி கிடைக்காமல் இருந்
தால்தான் மேலே கூறிய நடவடிக்கைகள் மெய்யாகும்.

கலைத் துறையில் பல்வேறு விஷயங்களை தீண்டத்தகாத விஷ
யங்கள் என்று கருதப்பட்டு வந்த நிலை மாறி விட்டதால், எழுத்
தாளர்களும், திரைப்படச் சுவைஞர்களும், நாடக இயக்குனர்களும்
தங்கள் கொள்கைகளை சுதந்திரமாக வெளியிடவும், எல்லாவித
மான பரிசோதனை முயற்சிகளையும் செய்து பார்க்கவும், சில சம
யங்களில் எல்லை மீறிச் செல்லவும் செய்கிறார்கள். பலவிதக் கருத்
தக்களுக்கு இடமளிக்கும் குழலுக்கு நாம் இதுவரை பழக்கப்பட
வில்லை. சோவியத் அறிவு ஜீவிகளுக்கு மத்தியில் தோன்றியுள்ள
நிலவரத்துக்கு ஓரளவுக்கு இதுவும் காரணம்.

கருத்துச் சுதந்திரம் என்பது, மற்றவர்களுக்கும் அந்த உள்
மையை உத்தரவாதம் செய்வதாகும் என்பதை சோவியத் அறிவு
ஜீவிகள் இன்னும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

சகிப்புத்தன்மை அற்ற நிலையானது, விவாதங்களின் தரத்தை
யும் தாழ்த்தி விடுகிறது. ஒரு சஞ்சிகையின் குழு மற்றொரு சஞ்சி
கைகள் குழுவைத் தாக்குகின்றது. ‘இன்று கைகலப்பு மோதலை
விவாதம் என்று சித்திரிக்கிறார்கள்? எனப் புகழ்பெற்ற சோவியத்
திரைப்பட இயக்குநர் ரோல்லன் பைகோவ் கூறிஞர் ‘படைப்புக்
கலை இன்று சுவைஞர்கள் ஆராய்ந்து பார்ப்பதில்லை. மாறாக எது
‘சோவியத் மாடல்’ என்று அவர்கள் வாதாடி வருகிறார்கள். இந்து
நடைமுறை விவாதமே அல்ல. மாறாகப் படைப்புக்களை நிராகரிக்க
ும் நடைமுறையே இது’ என்று அவர் கூறினார்.

ஜனநாயக மயமாக்கமும், பகிரங்கத் தன்மையும் வளர்ந்து வருகிற நிலைமையிலும் கூட சில படைப்புக்களுக்கு ஏற்படும் நிலை நமக்கு தேக்ககால கட்டத்தையே நினைவுபடுத்துகின்றன. உதாரணமாக, செர்னோபில் விபத்துப் பற்றி விதாவி ருபரேவ் எழுதிய 'சார்கோபாகஸ்' என்கிற நாடகம் அயல் நாடுகளில் 50க்கும் மேற்பட்ட நாடக மேடைகளில் நடத்தப்பட்டதற்குப் பின்னரும், சோவியத் நாட்டில் நாடக மேடைகளில் அரங்கேறுவதற்கு போராட வேண்டியிருந்தது. எழுத்தாளர் விளாதிமிர் வொஸ்னோவிச் எழுதிய 'படைவீரன் இவான் சோன்கின்வின் பயணங்கள்' என்ற என்ஸ் நாவலை இளைஞர் சஞ்சிகை ஒன்று வெளியிட்டிருந்தது. ஆனால், 'நாஜி ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து உகைக்காத சோவியத் படை வீரர்களை இது அவதூறு செய்கிறது' என்று முறைசேடாக அது கண்டணம் செய்யப்பட்டது.

ஜனநாயகமயமாகிய காலகட்டத்தில் அறிவு ஜீவிகளுக்கிடையிலான இத்தகைய உறவுகள் 'அசாதாரணமாக' இருக்கும் என்று கோர்பசேவ் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆனால், மாற்றுக் கருத்துள்ளவர்களுக்கு எதிராக கையை மடக்கிக் கொண்டு சண்டைக்குப் போவதை சோவியத் தலைவர் கண்டிக்கிறார். இது பெரிசுத்தரோய்காவின் அறிவுத்துறை படைப் பாற்றலைப் பரந்த ஆக்கபூர்வமான கடைமைகளிலிருந்து திசை திருப்பிவிடும் என்று அவர் கருதுகிறார். சோவியத் அறிவு ஜீவிகளும் தங்களிடையே ஒருவகையான, ஒருதரப்பான ஆயுதக் குறைப்புக்குத் தயாராக வேண்டும் என்று அவர் பரிந்துரை செய்துள்ளார்.

தரமான
அச்ச வேலைகளை
அற்புதமாகச்
செய்து தருபவர்கள்.

ஓவ்செற் வர்ண வேலைகளின்
தரமிக்க தேர்ச்சியாளர்கள்

விசயா அழுத்தகம்

551, காங்கேசன்துறை வீதி,
(நாவலர் சந்தி)
யாழ்ப்பாணம்.

23045

சகல சோவியத் புத்தகங்களும் இங்கே கிடைக்கும்

- தரமான சர்வதேச இலக்கிய நூல்கள்,
 - நவீன விஞ்ஞானப் புத்தகங்கள்,
 - சிறுவர்களுக்கான வண்ண வண்ணச் சித்திரப் புத்தகங்கள்,
 - உயர் கல்விக்கான பாட நூல்கள்,
 - சோஷலிஸ தத்துவப் புத்தகங்கள்,
- அனைத்தும் இங்கே பெற்றுக் கொள்ளலாம்!

★

உலகப் புகழ் பெற்ற ரஷ்ய நாவலாசிரியர்களின் நாவல்கள் சிறுகதைகள், உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தேவையான விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப நூல்கள், மற்றும் நவீன வாழ்வுக்குத் தேவையான சகல புத்தகங்களும் இங்கே பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

மக்கள் பிரசுராலயம் லிமிடீட்.

புத்தகசாலை

15/1, பலாலி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

தலைமையகம்:

124, குமாரசு ரத்தினம் வீதி, கொழும்பு- 82

36111

**சோவியத் முஸ்லிம்கள்
முழு உரிமைகளை, சுதந்திரத்தை அநுபவிக்கிறார்கள்**

மாஸ்கோ பெரிய பள்ளிவாசல் இமாம் — கதிபு ரவில் செய்தி
னுக்கிணைவுக்கு 0 வயதுதான் ஆகிறது. இன்னொரு இருந்தபோதி
லும் இவர் அவ்வரது மதிப்புக்கும் உரியவராக விளங்குகிறார்.
சோவியத் அரசுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையிலான உறவுகள்
குறித்தும், முஸ்லிம் மக்கள் சோவியத் யூனியனில் எவ்வாறு வாழ்
கிறார்கள் என்பது பற்றியும் அவர் 'ஏபிஎன்' நிருபருக்கு அளித்த
பேட்டி வருமாறு:

இஸ்லாமிய உலகின்பாலும், முஸ்லிம் மக்களின்பாலும் சோவியத் அரசு கொண்டுவந்த அணுகுமுறையை, அதனுடைய முதல் ஆவணங்களில் ஒன்றான ரஷ்யாவிலும் கிழை நாடுகளிலும் உள்ள அனைத்து முஸ்லிம் மக்களுக்கும் வேண்டுகோள் என்ற அறிக்கையினை விருந்து நாம் தீர்மானம் முடியும் உங்களது தேசிய வாழ்க்கையை சுதந்திரமாகவும், கட்டுத்தனைகள் இல்லாமலும் ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ளுங்கள். அது உங்களது உரிமை. ரஷ்யாவில் உள்ள அனைத்து தேசிய இனங்களின் உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்படும் என்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்று வேண்டுகோளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

சோவியத் நாட்டின் அனைத்துக் குடிமக்களும், கடவுள் நம்பிக்கையாளர்கள் நாத்திகர்கள் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல், முழு உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள். வேலை செய்வதற்கான உரிமை, வீட்டு வசதி உரிமை, நோயுற்ற காலத்திலும் முறையாக காலத்திலும் சமூகத்தின் பராமரிப்பைப் பெறுவதற்கான உரிமை, இலவசக் கல்வி, மருத்துவ வசதிகளைப் பெறும் உரிமை முதலிய சகல உரிமைகளையும் அவர்கள் துய்ச்சிறார்கள்.

சோவியத் யூனியனில் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட மதங்களும் மதக் குழுக்களும் இருக்கின்றன. ரஷ்ய வைதீக கிறிஸ்தவ திருச்சபைக்கு அடுத்தபடியாக சோவியத் யூனியனில் இஸ்லாமியர்கள் எண்ணிக்கையில் இரண்டாவது இடம் வகிக்கிறார்கள்.

உலகின் என்பது நாடுகளிலுள்ள சகோதர முஸ்லிம்களுடன் சோவியத் முஸ்லிம்களுக்குத் தொடர்புகள் உள்ளன. ஆண்டுதோறும் அயல் நாடுகளிலிருந்து முஸ்லிம் மதத் தலைவர்களைக் கொண்ட பல தூதுக் குழுக்கள் அழைப்பின் பேரில் சோவியத் யூனியனுக்கு வருகை தருகின்றனர். சோவியத் முஸ்லிம் தலைவர்களும் அந்த நாடுகளுக்கு பதில் விஜயம் மேற்கொள்கிறார்கள். பெரிஸ்தீராய்க்கா முயற்சிகளின் நல்ல விளைவுகளை நாங்கள் ஏற்கவேண்டுகிறோம். அது வெற்றி பெற நாங்கள் வாழ்த்துகிறோம். இவ்வாறு இமாம் — கதிபு ரவில் செய்திணைவு அளித்தார்.

**அடுத்த ஆண்டுக்கான
இந்த ஆண்டுக்
கணக்கெடுப்பு!**

— டொமினிக் ஜீவா

94 - வது ஆண்டு மலர் வெளிவந்தவுடன் அதை எப்படி வெளியிட்டு வைப்பது என யோசித்தேன்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் மலர் வெளியீட்டுக்குச் செய்வதுபோல, வெளியீட்டு விழா வைப்பது என்பது புளித்தப் போன சங்கதியாக எனக்குத் தெரிந்தது. பேச்சாளர் அனைவரும் சென்ற ஆண்டு மலர்களுக்குப் பேசிய பேச்சுக்களையே திரும்பப் பேசி மாவழைப்பார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

எனவே, இந்த விழாவைப் புதுக் கோணத்தில் நடத்த வேண்டுமென விரும்பினேன்.

கடந்த 5 - 80 புதனன்று விழாவை ஏற்பாடு செய்வதென முடிவெடுத்தேன். மிக அந்தரங்கமான நண்பர்களைக் கலந்து யோசித்தேன்.

'மல்லிகையில் முழுநாள் சந்திப்பு' என மலர் அறிமுகத்திற்கு தலைப்பிட்டு அழைப்பிதழ் அச்சடித்தேன்.

மல்லிகையின் நேச இதயங்கள் அவைவருக்கும் அழைப்பிதழை அனுப்பி வைத்தேன். சிலருக்கு அழைப்பிதழ் நாள் அனுப்பவேயில்லை, கருத்து வித்தியாசம் காரணமல்ல. அப்பி

ராய முரண்பாடுகளை நான் கனம் பண்ணுபவன். அதுவும் அறிவு ஜீவிகள் என அழைக்கப்படும் எழுத்தாளர் மத்தியில் கருத்து முரண்பாடுகள் இருப்பது சகஜம். நான் அதைப் பொருட்படுத்துவதேயில்லை. நான் சிலருக்கு அழைப்பிதழ் அனுப்பாததற்கு அடிப்படைக் காரணமுண்டு. ஓர் அழைப்பிதழ் அச்சடிக்க 50 சதம் முடிகின்றது. அதைத் தபாலில் அனுப்ப இன்னுமொரு 50 சதம் மேலதிகமாகச் செலவாகின்றது. இதற்குச் செலவழிக்கும் பணம் பொதுப் பணம். எனது சொந்த வருமானமல்ல. மல்லிகை நிகழ்ச்சிகள் எனது குடும்பக் கொண்டாட்டங்களுமல்ல. மல்லிகையை நம்பி சந்தாதரும் இலக்கிய இதயங்களின் பங்குச் சொத்து. நான் பாதுகாப்பாளன். வீண் செலவு செய்வது தார்மிக துஷ்பிரயோகம். கடந்த காலங்களில் பலருக்கு அழைப்பு அனுப்பியிருந்தேன். அந்த அழைப்பைக் கண்ணியமாக ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் சிலர். அட்டைப் படத்தில் இடம் பெற்றவர்களிலிருந்து மல்லிகையின் உள் பக்கங்களில் கடந்த காலங்களில் பங்கு கொண்டவர்கள் உட்படச் சிலர் இலக்கிய நேசிப்பற்று, பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாமல் அழைப்புக்களை அலட்

சியம் செய்து வருவதை நான் வெகு துல்லியமாகக் கட்டந்த காலங்களில் அவகாவித்து வந்துள்ளேன் ஏனெனில் நானே அழைப்புக்களைக் முகவரிகள் எழுதி அனுப்புவதுண்டு.

இப்படியாகத் தொடர்ந்து அழைப்புக்களுக்கு எந்த விதமான கௌரவமும் தராதவர்களின் பட்டியலைத் தயாரித்து வைத்திருக்கின்றேன். அந்த அடிப்படையில் பொதுப் பணத்தை இனிவீண் விரயம் செய்வதில்லை எனத் தீர்க்கமான முடிவெடுத்தேன்.

பின்னர் ஆழ்ந்து யோசிக்கும் போதுதான் ஒரு விஷயம் மூளையில் தட்டுப்பட்டது. இப்படியானவர்கள் நமது அழைப்புக்களை மாத்திரமல்ல. இலக்கிய உலக அழைப்புக்களையும் ஏற்று கௌரவிப்பதில்லை என்ற யதார்த்த உண்மையும் என் மூளைக்குத் தட்டுப்பட்டது. பல நண்பர்களுடன் விவாதிக்கும் போது இந் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

மல்லிகையை ஆரம்பித்த காணத்திலேயே நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தேன். சகோதர எழுத்தாளர்களுடன் எந்த வகையில் பணிந்து போக முடியுமோ அந்த வகையில் இணங்கிப்போக வேண்டும் என அந்தக் காலத்திலிருந்தே செயல்பட்டு வந்தவன் நான் கருத்து வித்தியாசங்கள் பெரிதல்ல; புரிந்துணர்வுதான் முக்கியம். ஈழத்து இலக்கியம் செழுமைப்பட்டு வாழிவெண்டு மென்றால் ஈழத்து எழுத்தாளர் அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்து இலக்கியத் தேர் வடத்தைப் பிடித்திழுக்க வேண்டும் எனத் தெளிவான சிந்தையுடன்தான் சஞ்சிகை உலகில் காலடி வைத்தேன்.

அதனால்தான் ரசிதமணி கனக செந்திரநாதன், தனாயசிங்கம், மகாகவி போன்றோர்கள் என்னுடன் கடைசியரை ஒத்துழைத்தார்கள். நானும் அவர்களை உளமார நேசித்தேன்.

அதே சமயம் யாருடைய இலக்கிய மிரட்டல்களுக்கும் பணிந்து போகக் கூடாது எனவும் திட சங்கல்பம் செய்து கொண்டேன். எனக்குத் தெரியும். மல்லிகை வளர, வளரப் பிரச்சினைகள் நான் எதிர்பாராமலே வந்து சேரும் என்பதைத் தெளிவாகவே புரிந்து வைத்திருந்தேன். ஆரம்பத்தில் ஆ..... ஊ என்பவர்கள் பின்னர் புறம் கூறித் திரிவார்கள் என்பதும் அவதூறு பொழிவார்கள் என்பதையும் நான் அனுபவ பூர்வமாக ஏற்கனவே அறிந்து வைத்திருந்தேன்.

நான் புத்தகங்களை மாத்திரம் படித்தவனல்ல, கட்டந்த நாற்பது வருட அரசியல், இலக்கிய, சஞ்சிகை வரலாற்றில் மணிகர்களையும் படித்து வைத்திருப்பவன். அவர்களை முதன் முதலில் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே இவர்களுடன் பழகலாம், எட்ட நின்று தலையசைக்கலாம், பழகாமல விடுவது நல்லது, பின்னர் ஆபத்தைத் தவிர்க்கலாம் என்று உள்ளுணர்வு எனக்கு எச்சரிக்கை செய்யும். இது வெறும் தமாஷ் அல்ல. அப்படியொரு மன வளர்ச்சி அல்லது மனப் பக்குவம் எனக்குண்டு.

இந்த 3 வருட சஞ்சிகை அனுபவங்களில் நான் இந்த உணர்வை மேலும் வளர்த்துக் கொண்டேன்.

இலக்கிய மிரட்டல்கள் மூலம் என்னையோ மல்லிகையை யாரும் பயமுறுத்த முற்பட்டால் அந்தச் சவாலை

ஆரோக்கியமான மன உணர்வுடன் ஏற்றுக் கொள்வது என்றும் முடிவெடுத்திருந்தேன். மல்லிகைக்கு எழுத மாட்டோம் எனச் சிலர் விம்பு பிடிக்கலாம். அப்படியொரு சூழ்நிலையை நானாக ஏற்படுத்த மாட்டேன் என்பது சர்வ நிச்சயம். என்மீது தனி மனித அபிப்பிராய முரண்பாடு உள்ளவர்களும் தாராளமாக மல்லிகைக் களத்தைப் பயன்படுத்தலாம். அந்தத் தளத்தில் எனது தனிப்பட்ட மன உணர்வுகள் சத்தியமாக இடம் பெற மாட்டாது.

இதையும் மீறி வரும் இலக்கியச் சவால்களை நான் நிமிர்ந்த நெஞ்சுடன் ஏற்கத் தயாராகவுள்ளேன். மல்லிகை இதழ்களின் வரும் 57 பக்கங்களையும் 'கல்கண்டு' தமிழ்வாணன் போல நானே எழுதி நிரப்புவேன். நான் அங்கீகரிக்கப்பட்ட எழுத்தாளனாகவே சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தவன். சஞ்சிகை ஆசிரியன் என்ற வகையில் ஆண்டு மலர்களில் எழுதும் எனது படைப்பிலக்கியங்களைச் சகோதர எழுத்தாளர்களுக்காக விட்டுக் கொடுப்பவன். எனவே அந்தச் சவால் சந்தர்ப்பங்களை நானே ஏற்று எனது சிருஷ்டிகளை அரங்கேற்ற முனைந்து உழைப்பேன் என்ற சபதமும் எனது மனசில் இன்றும் உண்டு.

இதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஏன் சொல்கின்றேனென்றால், சின்னச் சின்ன முரண்பாடுகள் நமது பெரிய இலட்சியத்திற்கு முட்டுக் கட்டையாகிவிடக் கூடாது; நாம் போகும் பாதை நீண்டது; நெடியது. இந்தக் கட்டத்தில் நமக்குள் நாமே கய விமரிசனம் செய்து கொண்டு தேங்கிப் போய் விடக் கூடாது என்ற நல்லெண்ணத்தின் காரணமாகவே இங்கு இதைக்கூறுகின்றேன்.

நான் இன்று தவ்வல்லவ! சின்னப் பையனும்ல்ல; இளைஞன் கூட அல்ல. மணிவிழாக்கண்ட மனிதன். ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஒரு சாதாரணத் தொண்டன். என்னைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதான முக்கியம். நான் குறைகளே இல்லாதவனல்ல; விமரிசனத்திற்கு அப்பற்பட்டவனும்ல்ல. என்னைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமெனது பாரிய சிரமத்தைக் கருத்தில் எடுத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

— இப்படியாக என்னைச் சரியாக எடைபோட்டு வைத்திருப்பவர்களில் பலர் அன்று காலை ஏழு மணியிலிருந்து மபலை 7-15 வரை அலுவலகத்திற்கு நேரில் வந்து மல்லிகையைக் கௌரவித்தார்கள். முதன் முதலில் கரியாக ஏழு மணிக்கு வந்தவர்திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்தரை; கடைசியாக இரவு ஏழு மணிக்கு வந்து முடித்து வைத்தவர் செங்கை சூழியான். அவர் போகும் போது மணி 7-30.

இலக்கியக் கணக்கெடுப்புக் காலவே நான் இந்த நிகழ்ச்சியை ஒழுங்கு செய்திருந்தேன் யார் யார் உளமார மல்லிகையை நேசிக்கிறனர்? எனது தனி மனித உழைப்பைக் கௌரவித்துப் பேணிப் பாதுகாக்க விரும்புகின்றனர்? சிரபங்களை பாராமல் அழைப்பை ஏற்று வந்து போகின்றனர் என்பதைக் கவனத்தில் கொள்வதற்கான கருக்க வழி ஏற்பாடே இது.

— அடுத்த ஆண்டு வெள்ளி விழா ஆண்டு. எவர் எவர் நேசக் கரம் நீட்டுகின்றனர்? மனசில் பதித்து வைக்கப்பட வேண்டியவர்கள் நாமம் எது? இந்தக் கணக்கெடுப்பு எனது இலக்கிய நெடும் வழிப் பயணத்திற்கு மிக

மிக அத்தியாவசியம் என்பதற்காகவே பேச்சுக் கச்சேரியைத் தவிர்த்து. இப்படியான ஆத்மார்த்திகமான மன ஒன்றிப்பு ஒன்று கூடலை ஒழுங்கு செய்திருந்தேன்.

உண்மையாகச் சொல்லப்போனால் என் வாழ்க்கையில் பெரும் திருப்தியை ஏற்படுத்திய விழா இது. பலர் நேரில் வந்து என்னுடன் தேநீர் அருந்திச் சென்ற அந்த மகிழ்ச்சியான சம்பவம் என் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சியாகும்.

மனசு புத்துக்கம் பெற்றது

எனது மணி விழா தனி மனித பாராட்டு நிகழ்ச்சி. இது இலக்கிய ஒன்று கூடல். எனது நேசிப்புத் தன்மையே இதன் மூலதனம்; மூல பலம்!

ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏட்டிற்குக் கிடைத்த சமூக அங்கீகாரம். எழுத்தாளர் அரவணைப்பு. சரித்திர முத்திரைக்கான முன்னுதாரணம்.

வர்த்தகர்கள் ஆண்டுக்கு ஒரு தடவை இருப்பு எடுப்பார்கள்; வரவு - செலவு பார்ப்பார்கள்; லாப - நஷ்டத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வார்கள்.

நான் வியாபாரியல்ல. மல்லிகையும் வர்த்தகச் சஞ்சிகையல்ல. இருந்தும் இருப்புக் கணக்கு எடுக்க வேண்டியது முக்கியமாகப்பட்டது. ஏனெனில் நீண்ட நாட்கள் தன்னந்தனியாக இந்த இலக்கிப் பெருவீதியில் ஓடி வந்திருக்கின்றேன். இளைப்பாற முடியாத உழைப்பின் உடலைப் பாதிக்காவிட்டாலும் வயது ஏறிக் கொண்டு போகின்றது. மணிவிழா இதைத் தான் எனக்கு ஞாபகப் படுத்திகின்றது.

எனவே சகலதையும் கூட்டிப் பெருக்கி கணக்கெடுக்க விரும்பினேன். நான் நேசிப்பதே மனித நெஞ்சங்களைத்தான். என்னுடைய குறைபாடுகளை உட்படுத்தி என்னை நேசிக்கும் இதயங்களைத் தேடிக்கண்டு பிடிக்க விரும்பினேன். எனவே தான் இந்த அன்பழைப்பை விடுத்தேன்.

அடுத்த ஆண்டு பல்லிகைக்கு வெற்றி விழா ஆண்டு. இந்த நேரடிச் சந்திப்பில் தான் கணக்கெடுத்த அந்த அன்பு முகங்களின் ஞாபகத்துடன் வெள்ளி விழா ஆண்டிற்குள் அடியெடுத்து வைக்க முனைகின்றேன்.

புதிய ஆண்டுச் சந்தா

1989-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்திலிருந்து புதிய சந்தா விபரம் பின் வருமாறு:

தனிப் பிரதி ரூபா 4-00

ஆண்டு சந்தா ரூபா 60-00

(ஆண்டுமலர்,

தபாற் செலவு உட்பட)

தனிப்பிரதிகள் பெற விரும்புவோர் தகுந்த தபாற் தலைகளை அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

மல்லிகை

234 B, காங்கேசன்துறை வீதியாழ்ப்பாணம்.

காலக்கேடு

நற்பிட்டிமுனை பள்ளி

அண்ணே
அண்ட வெளியில்
ஆட்டுப் புழுக்கைபோல்
இட்ட உலகத்தை
அண்ணாந்து பாருங்கள்
யாருக்கு யாரிங்கே
நன்றியாய் நடக்கின்றான் !
அப்பனிடம் சண்டையிட்டு
அதை நியாயப் படுத்துதற்கும்
அம்மையின் தாலியையே
அறுத்தெடுத்து வாழ்வதற்கும்
ஆசைப்படுகின்றான் !
கல்லில் நெருப்பெடுத்து
நெருப்பில் உயிர்பிழைத்த
மனிதச் சாதியிப்போ—
படுத்துப் புரள்வதற்கும்
கண்டுவிட்டன் ஆயுதங்கள்.. !
மூச்சு வீடுவதற்கும்
தோட்டா தேடுகிறான்!
வானம் பூமி என
யாவும் படைத்தளித்த
ஆசான் அவன் கூட
ஈசாவை மீண்டும்
உயிர்ப்பிக்கத் தயங்குகின்றான்!
நானே எம் முன்னே
உலகம் தட்டையென
வாய்மாறிச் சொல்வான்
விஞ்ஞானி
வானொலியில்
ஆயுத முனையில் தான்
அவனும் இருப்பான்!
மூடிந்தால் விடிவதற்குள்
ஆடையே தெரியாத
அம்மனமா மாறலாம் அனைவரும்
வாலும் வந்திருக்குப்!
நமக்கேன் வீண் உச்சம்
நமக்கேன் வீண் வம்பு
எங்கள் தலைமுறையும்
தவறத்தான் செய்யும்
இனி இங்கே எல்லா
முயலுக்கும் மூன்றுகால்?
நாமும் சேர்ந்து சொன்னால்
வாழ்ந்திட்டுப் போகலாம்...!

பூப்பெய்தல்

மருதமுனை டீன்கபூர்

நானொன்றுக்கு
நான்கைந்து நூற்படிக்கை
தறிமாலுக்குள்—
தார்க்குச்சிகளாய் சுற்றிவரும்?
அவள்—
சறுக்காலும், நிலையடியும்
ஒன்றை ஒன்று முத்தமிட்டபடி
ஒத்தாப்புக்குள்
ஒதுங்கிக் கிடப்பதை
பார்க்கும் பொழுதுகளில்
அவள் ஞாபகம் பின்னலாய்வரும்.
மா நிறம்;
வீசக் சென்ற தோற்றம்
எதுக் கெடுத்தாலும்
தலைநிலியச் செய்வதுபோல்
ஒரு வெட்டு
இரண்டு துண்டுகளாய் பேசிடும்
ம் . . . மூஞ்சிக்காரி.
பூ வரசை
பூ நிறத்தில்
லலாவால் வெடித்து
ஊத்தை படிந்த சதிரத்தை
வெளிக்காட்டாமல்
ஊசி நூலால் கோர்த்த
கழுவாத குசினி போல
அழுக்குப்பிடித்த சட்டையுமாய்.
அவள் நுழைந்து வரும்
வேளி இடவலில்
வளர்ப்புப் பிராணிகள்
பேண்டு
அழுதிக் கிடக்கும்
குப்பைக் குவியல்களின்
நாற்றத்தை
கவாசிக்க கவாசிக்க...
அவள் ஞாபகம்
மின்னலாய் வரும்.
சறுக்காலும், நிலையடியும்
ஒன்றை ஒன்று
முத்தமிட்டபடி
ஒத்தாப்புக்குள்
ஒதுங்கிக்கிடக்கிறது
அவள்—
இனி வரமாட்டாள்.

இலக்கிய அறிவுத் தேடலில்
சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியின் முன்மாதிரி

இலக்கிய உலகு பிரமிக்கத்தக்க ஒரு காரியத்தினைக் கடந்த மாதம், சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியின் தமிழ் மன்றத்தினர் சாதித்திருக்கிறார்கள். இன்றைய நவீன கல்வி ஒழுங்கின் ஒப்படை என்ற ஒரு சுயமுயற்சிப் பாடவேலை முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கின்றது. இப்புதிய பாடமுறை கல்விக்கற்கும் மாணவர்களுக்கு எவ்வளவு வகையில் உதவியுள்ளது என்ற ஆய்வினை விடுத்து நோக்கில் மாணவரின் சுயதிருவல் வளர்ச்சிக்கு அது உதவித்தான் இருக்கிறது என்பதனைச் சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியின் பத்தாம் ஆண்டுத் தமிழ்ப்பாட மாணவர்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள்.

தேர்ந்தெடுத்த பத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களை அவர்கள் தாமாக இனங்கண்டு கற்று விளங்கி அவர்கள் பற்றிய ஒரு கண்காட்சியை வெகு அற்புதமாக மெச்சத்தக்க விதத்தில் நடாத்திக் காட்டியிருக்கிறார்கள். மூத்த எழுத்தாளர்கள் கல்கி, நா. பார்த்த சாரதி, ஜெயகாந்தன், பெண் எழுத்தாளர்கள் ராஜம் கிருஷ்ணன், சிவசங்கரி, லக்ஷ்மீ, என்போருடன் ஈழத்தின் புழங்கிய எழுத்தாளர்கள் கே.டானியல், நந்தி, டொமினிக் ஜீவா, செங்கை ஆழியார் ஆகியோரையும் சாதாரண மாணவர்கள் கூடத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளத்தக்க விதமாக அக்கண்காட்சியை அவர்கள் ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு, அவர்கள் எழுதிய நூல்களின் பட்டியல், அவர்கள் பற்றி மற்றவர்கள் தெரிந்திருக்கும் கருத்துக்கள், அவர்களின் பன்முகப் பார்வை, நோக்கு, அவர்கள் ஆக்கங்கள் என்பன அட்டவணைகளாக, கட்டுரைகளாக, படங்களாக, நூல்களாகக் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு எழுத்தாளர்களுக்கும் ஒவ்வொரு கூடம். அந்தக் கூடத்தில் அவர் பற்றிய விபரங்கள். கட்டிலக் காட்சிகள் மட்டுமன்றி, அவர்கள் பற்றி விளக்கங்கள் தரும் மாணவிகள். பெருமித்ததோடும், பூரிப்போடும் அவர்கள் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி விளக்கத் தந்தனர். அவர்கள் பற்றிப் புதுக்கவிதைகள், கட்டுரைகள் என்பனவற்றினை ஆக்கி வைத்திருந்தார்கள். அவர்களது இலக்கியக் கொள்கைகளைக் கார்ட்டுவின் படங்களாக வரைந்து வைத்திருந்தனர்.

“எங்களைப் பற்றி இவ்வளவு விபரங்கள் உள்ளனவா?” என அக்கண்காட்சிக்கு வருகை தந்திருந்த டொமினிக் ஜீவாவும் செங்கை ஆழியானும் வியப்புத் தெரிவித்திருந்தனர். இலக்கிய அறிவுத் தேடலில் மாணவிகளைத் தக்கவாறு ஈடுபடுத்தி இக்கண்காட்சியை ஒழுங்கு செய்திருந்த சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி அதிபரும், பத்தாம் ஆண்டுத் தமிழ் ஆசிரியையும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டக் கலாசாரப் பேரவை

ஈழத்தில் இலக்கிய நூல்கள் வெளியிடுவதில் எழுத்தாளர்களும் வெளியிட்டாளர்களும் இன்று எதிர்நோக்கும் பிரதான பிரச்சினை தக்கவிதத்தில் விற்பனை வசதிகளைப் பெற முடியாமை ஆகும். அரசு நிறுவனங்கள் இலங்கையில், படைப்பு இலக்கிய வாதிகளின் நூல்களை விலை கொடுத்து வாங்க முன்வருவதில்லை. இந்தியாவில் ஒரு நூல் வெளிவந்தால் அந்த நூலில் 800 பிரதிகளை மாநில அரசுகள் வாங்கி நூல் நிலையங்களுக்கு விநியோகித்து வருகின்றன. அத்தகு ஒரு அமைப்பு இலங்கையில் இல்லை. இந்நிலையில் மட்டக்களப்பு கலாசாரப் பேரவை, எழுத்தாளர்களுக்கும், வெளியிட்டாளர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி தரும் செய்தி ஒன்றினை வெளியிட்டிருக்கின்றது. வெளிவரும் நூல்களின் தகுதியானவற்றில் 50 பிரதிகளை மட்டக்களப்பு கலாசாரப் பேரவை வாங்கிக் கொள்ளவிருக்கின்றது என்ற வியப்பான, இனிப்பான செய்தி. 50 நூல்கள் என்பது அளவினைப் பொறுத்தளவில் சிறிதாகவிருக்கலாம். ஆனால், அந்த முன்மாதிரி எண்ணம், நமது நாட்டு எழுத்தாக்கங்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்ற பெருமனம் பாராட்டுக்குரியது. மட்டக்களப்புக் கலாசாரப் பேரவையின் தலைவர் அரசாங்க அதிபர், திரு. செல்வரத்தினம், இதனை நடைமுறைப்படுத்தும் உதவி அரசாங்க அதிபர் இரா. நாகலிங்கம் ஆகியோர் பாராட்டுக்குரியவர்கள். இரா. நாகலிங்கம் என்பவர் ‘அன்புமணி’ என்ற பிரபல எழுத்தாளர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மட்டக்களப்பு மண்ணிற்கு மட்டுமன்றி ஈழத்திற்கும் பெருமை சேர்த்த ‘மலர்’ என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் என்பதும் எல்லாருக்கும் தெரிந்த சங்கதிகள்.

யாழ் மாநகரசபை நூலகம் எழுத்தாளர்களின் நூல்களில் பத்துப் பிரதிகளை உடன் வாங்கிக் கொள்கின்றது. யாழ்ப்பாண மாவட்ட உள்ளூராட்சி உதவி ஆணையாளர் திரு. அன்ரஸ் அல் பிறட் குறைந்தது நூறு பிரதிகளை வாங்கிப் பிரதேச சபை நூலகங்களுக்கு வழங்குவதற்கு ஆயத்தங்கள் மேற்கொண்டிருந்தார், அவர் தற்போது கிள்தொச்சி மாவட்ட அரசாங்க அதியராகப் பதவி ஏற்றிருப்பதால் அந்த முயற்சி இனிக் கைகூடாமா என்பது கேள்விக்குறியாகும். எனினும் புதிதாக உள்ளூராட்சி உதவி ஆணையாளராகப் பதவியேற்கவிருக்கும் திரு. சு. டிவசலல்லா இலக்கிய நெஞ்சினர். இலக்கியவாதிகளை நேசிப்பவர். அவர் இத்தகு ஒரு முயற்சிக்கு முன்னோடியாக இருப்பார் என நம்பலாம்.

வெளியிடப்படும் நூல்களில் 25 நூல்களை வாங்கி வடக்கு—கிழக்கு மாகாண அரசு விநியோகிக்க இருக்கிறது என்ற செய்தியும் நூல் வெளியிட்டாளர்களுக்கு நம்பிக்கை தருவதாகும்.

ஈழத்து நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் அண்மைக் காலத்தில் கால்பதித்திருப்பவர் மீரா வெளியீட்டின் உரிமையாளரான டேவிட் லிகோரி என்பவராவார். இதுவரை ஐந்து நூல்களை நூலுருவில் வெளியிட்டுள்ளார். செங்கை ஆழியானின் 'மழைக்காலம்' கே. எஸ். ஆனந்தனின் 'ராதையின் கொஞ்சம்', து வைத்திவிங்கத்தின் 'பூம்பனி மலர்கள்', இணுவையூர் திருச்செந்திராகனின் 'முடிவல்ல ஆரம்பம்', செங்கை ஆழியானின் 'மண்ணின் தாகம்' என்பனவாகும். ஆறாவது நூலாகச் செம்பியன் செல்வனின் 'கானகத்தின் கானம்' வெளிவரவிருக்கிறது.

கடைசியாக வெளிவந்திருக்கும் 'மண்ணின் தாகம்' செங்கை ஆழியானின் இருபத்தைந்தாவது இலக்கியப் படைப்பாகும். கால் நூற்றாண்டுக் காலம் எழுத்துலகில் ஆழமாகக் கால் பதித்திருக்கும் செங்கை ஆழியானின் இருபத்தைந்தாவது நூலாக 'மண்ணின் தாகம்' வெளிவந்துள்ளது. இதற்கு விரிவான ஒரு முன்னுரையைப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி எழுதியுள்ளார். ●

எழுத்தாளர் பட்டறை

'நான்' என்ற உளவியல் சஞ்சிகை கடந்த மாதம் 25 எழுத்தாட்டிக்கும் இனம் எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு எழுத்துப்பட்டறை ஒன்றினை வெகு சிறப்பாக நடத்தி முடித்திருக்கிறது. ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்குச் சிறுகதை, கவிதை என்பன எப்படி, எவ்வாறு எழுதப்பட வேண்டுமென இந்தப் பட்டறையில் அனுபவம் வாய்ந்த ஆக்கவிலக்கிய கரித்தாக்களால் விளக்கப்பட்டது. மூன்று நாள் கருத்தரங்கில் மெளனஞ்சூ, அ. சண்முகதாஸ், வினசன் பற்றிக், மயிலங்கடலூர் நடராசன், சொக்கன், செங்கை ஆழியான், அ. யேசுராசா, கோகிலா மகேந்திரன், சாந்தன், தனிகாசலம், எம். ஏ. நுஸ்மான், என் சண்முகலிங்கம், சபா. ஜெயராசா, திருச்செல்வம், சித்திரலேகா மெளனஞ்சூ ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

இந்த எழுத்தாளர் பட்டறையில் சிறுகதை எப்படி, எவ்வாறு, ஏன் எழுதப்பட வேண்டும் என்பதற்குப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. எனினும் பேச்சாளர்களில் பலர் இடம், பொருள், சபை என்பனவற்றினைத் தெரிந்து கொள்ளாது பேசியது பல பயிற்சியாளர்களுக்குக் குழப்பத்தினை ஏற்படுத்தியது. தத்தமது வித்துவச் செருக்கினைக் காட்ட அவர்களின் சிலர் முயன்றனர்.

ஒருவர் குறிப்பிட்டார்: 'நான் இப்போது சிறுகதைகள் எழுதுவதில்லை. 1977 இற்குப் பின்னர் எழுதுவதில்லை. அப்படியிருக்க என்னை ஏன் கூப்பிட்டார்கள் என்று தெரியவில்லை' என்றவர் தொடர்ந்து, 'ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் எல்லாரும் ஒழுங்கானவர்கள் அல்லர்' என்று திருவாய் மொழிந்தார்.

பயிற்சியாளர்களுக்கு என்ன புரிந்திருக்கும்? ●

அஸ்தமனத்தில் ஓர் உதயம்

— திக்குவல்லி கமால்

குத்தூஸ் நானாவைப் பக்கத்தில் அமர்த்திக் கொண்டு இல்யாஸ் ஹாஜி செலுத்திவந்த கார் அந்தப் பாதைவழியே மெதுவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. யோனாகபுரம் சந்தியையும் பொல்கஹமுல்லையையும் இணைக்கும் அரைகுறைத் தாரீரோடுதான் அது.

'அப்பிடி நிப்பாட்டுங்கொ ஹாஜி, தம்பிலிக்க குடிக்கோம்'

இத்தூஸ் நானா காட்டிய இடத்தில் கார் நின்றது. 'போக்கடி'யைத் தாண்டி வயல் பக்கமாகக் காரை நிற்பாட்டியது சும்மாவல்ல; விஷயத்தோடுதான்.

பக்கத்தேயிருந்த குச்சில் கடையில் வரிசையாக வைக்கப் பட்டிருந்த பிளாஸ்டிக் போத்தல்களில் ஏதேதோவெல்லாம் இருக்கத்தான் செய்தன. எல்லாவற்றையும்விட சிறிய பெட்டியொன்றின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த தம்பிலிக் குழைதான் மிகப் பெரிதாகத் தெரிந்தது.

பொடி ஐயா கத்தியும் கையுமாக வெளியிறங்கித் தம்பிலிகளை வெட்டி நீட்டினான். அதைப் பெற்றுக்கொண்டபடியே அங்குமிங்குமாகக் கண்களைச் சுழலவிட்டார் குத்தூஸ் நானா. இடைக்கிடையே நேரத்தையும் பார்த்துக் கொண்டார்.

இல்யாஸ் ஹாஜி ஒரே மூச்சில் தம்பிலியைக் குடித்து... கோம்பையை உருட்டிவிட்டு... தன் முன்தள்ளிய வயிற்றைக் கொஞ்சம் தடவிக்கொண்டார். நல்லவேளை, பொடி ஐயாவிடம் இரண்டொரு 'கோல்ட் லீவ்' சிகரெட்டுகளும் இருக்கத்தான் செய்தன.

இருந்தாற்போல் குத்தூஸ் நானாவிற்குக் குசி பிறந்து விட்டது. நேரமும் — விஷயமும் கைகுலுக்கின போலும்; அவரின் கண் சமிக்ஞையை ஏற்றுக் கொண்ட ஹாஜி அந்தக் காட்சியை நுணுக்கமாக அவதானித்தார்.....

பாதையைக் குறுக்கறுத்துக் கொண்டு, இடுப்பிலே குடத்தைச் சுமந்தபடி சென்றாள் ஒரு இளமங்கை. மெலிந்த சீரான உடற்கட்டு; பின்னிவிட்ட தலைமுடி இடுப்புக்குக் கீழாக அசைந்தாயது. சாயாலும் சட்டையும் முந்தானையுமாக அவள் தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டு போவது — வருவதுமாக.....

'போம் குத்தூஸ் நானா'... காசைக் கொடுத்துவிட்டு இருவரும் காரில் ஏறினர்.

சரியாக நேரம் கணித்துக் காரைச் செலுத்தி அந்த இடத்தில் 'கோண்' அடித்தபோது, பாதையைக் கடக்கப் போனவள் பட்டென்று நின்று காருக்குள்ளே

பார்த்தபோது... நீண்ட கண்களும், நேரீய மூக்கும், மெல்லிய இதழ்களுமான கறுப்பும் சிவப்பும் குழைந்த முகப் பொலிவை ஹாஜியின் மனம் 'சிக்கென'ப் படம் பிடித்துக்கொண்டது.

கார் சற்றே வேகமாகச் சென்றது.

'ஹாஜி..... எப்படியன்?' குத்தூஸ் நானூ கேட்டார்.

'இது ரஸ்ஸாக்கட மகளா... நல்ல பலந்தான குட்டியே...ம்... எத்தின வருஷமென்?'

'ஒங்கட மூத்த மகன்ட வயஸீக்கும்'

'காரியமில்ல, அப்ப விஷயத்த நடத்தோண்டியதான்'. ஹாஜி எங்கோ ஓர் உலகத்தில் மிதந்தபடி தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார்.

இனியென்ன... சக்கரமாகச் சுழன்று விஷயத்தை முடிக்கக் குத்தூஸ் நானூவுக்குச் சொல்லவா வேண்டும்!

எப்போது கடுங்கோடை ஒன்றின்போது தோண்டப்பட்டுப் பின்னர் பாழடைந்துபோன கிணற்றுப் படிக்கட்டில், குத்தூஸ் நானூவும் — ரஸ்ஸாக் நானூவும் அமர்ந்திருந்தார்கள். வயலோரமாக அது அமைந்திருந்ததால் இப்படிப்பட்ட பிரகிருதிகளுக்கு அது காற்று வாங்கவும் பொருத்தமானதுதான்.

மடியைத் திறந்து சுருட்டு, தீப்பெட்டி, 'கட்டு'களையெல்லாம் எடுத்து வைத்தார் குத்தூஸ் நானூ. அதையெல்லாம் கண்டபோது ரஸ்ஸாக் நானூவுக்கு மகிழ்ச்சி குதித்துவிட்டது. சுருட்டுத் தயாராக்க அதிக நேரமெடுக்கவில்லை.

மாறிமாறி இருவரும் 'தம்' மடித்துப் புகையின்பத்தை அனு

பவித்து வெளித்தள்ளிக் கொண்டார்கள். அதனூடே புதிய உத்வேகமும் கிளர்வதுபோல்.....

'மசான் ரஸ்ஸாக் இப்படியே திரிஞ்சா சரி வருமா...?'

குத்தூஸ் எதைக் கேட்கிறார் என்று ரஸ்ஸாக்கிற்குப் படவில்லை.

'இப்படித் திரியாம, கோட்டுச் சட்ட போட்டுக்கொண்டா திரியச் சொல்லிய...'

'ஊட்டுக்குள்ள கொமடொண்டி... அதுக்கொரு விஷயத்தப் பாக்கல்லயாண்டு கேக்கியன்' சிரித்தபடியே தனது நோக்கத்தின் முதல் கட்டத்தைத் தொடர்ந்தான் குத்தூஸ்.

'பாக்கியதானே மசான்... எங்களப்போல கஞ்சாககாரனும் இருவதிறுவத்தஞ்சி கேக்கிறுனியன்... அது மட்டுமா, சவடி ஊடுவாசல்... ஆ...'

'நானும் எத்தினயோ பைணம் ஸமீனாப்பத்தி யோசிச்சிப் பாக்க ஒரு விஷயமீக்கி லேசா முடிச்சிக் கொளேலும்'

'ஆ...' ஒரு முறை திரும்பி நின்று ஸ்புல் தம்மொன்றை அடித்தான் ரஸ்ஸாக்.

'நல்ல வசதியான ஆள்.. ஒரு செம்புச் சல்லியாலும் குடுக்கத் தேவில்ல... நீ புரியப்பட்டாச்சரி'

'சொல்லு மசான்... எங்கியன் எங்கியன் எங்கியன்?' அவசரப்பட்டான் அவன். சற்றே பதமாகப்பட்ட நேரமும் கூடப் போலும்!

'தொர்ந்தானே... எங்கட — எங்கட இல்யாஸ் ஹாஜி... அவருதான் ஆள்'

'கத்தமே பொறவு... எனத்தியனப்பா மோட்டுப் பேச்சிப் பேசிய... கலியாணம் முடிச்சி புள்ளகுட்டிக்கிய மன்சனுக்கு,

பச்சக் கொமரச் குடுக்கச் சொல்லியா... ஏன்ட தலய அசடசக்க வாண... சல்லி சாமன் இல்லாத்து பவிக்கி பாங் கெணத்தில போடச் செல்லியா.. ரஸ்ஸாக் கொஞ்சம் 'ஓவ'ராகவே சத்தம் போட்டான்.

'நீ சொல்லியதெல்லாம் மெய், புரியமில்லாட்டி கெழவியாகட்டம் ஊட்டுக்குள்ள வெச்சிக்கோ, ரஸ்ஸாக் இந்தக் காலத்தில இதெல்லாம் ஸிம்பல்... வசதி புள்ளவங்க வெச்சிக் காப்பாத்தேண்டியவங்க எத்தின கலியாணம் முடிச்சா எனத்தியன்'

'மசான் நான் புரியப்பட்டாலும் எங்கட பொன்சா தியென்டா இதுக்குப் புரியப்படுகியல்ல. தும்புக்கட்டத்தான் தூக்குவா...'

'சரி சரி இங்கவா.....'

முதுகைத் தடவி எதையோ சொல்லி ஒரு வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தார் குத்தூஸ் நானூ.

'அப்படியா.. அப்ப டெஸ்ட் பண்ணு மசான்'. ஒருவித குதூகலத்தோடு துள்ளினான் ரஸ்ஸாக்.

இது முதல் அங்கமல்ல என்பது ரஸ்ஸாக் நானூவிற்கு இப்போதுதான் பட்டது.

'இப்பவே பெய்த்துப் பெண்ணாயோட பேசினுத்தான் சரி...ம்... ஏறங்கு ஏறங்கு...'

இருவரும் சற்று கிறுகிறுத்த நிலையில் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

'இந்த விஷயத்துக்கு ஸமீனூ கொஞ்சமாலும் புரியமில்ல..... புரியமில்லாத்த நாங்கேத்துக்கன் கெஞ்சி குடுக்கிய' மனைவி மரியம் திரும்பத் திரும்ப இதே வர்கோட்டைத்தான் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

அவள் புரியமில்லாட்டி உட்டுப்போடேலும்... வேற ரொக்கம் கெட்டி மாப்பிலேக் குடுக்க எங்களுக்கிட்ட வக்கீக்கா அப்ப நீயே பாத்து வேண்டியொத்தனுக்குக் குடு'. ரஸ்ஸாக் நானூ சற்றுக் கடுமையாகவே சொன்னார்.

'புள்ள குட்டியளப் பெத்து வளத்தா... அது போல மத்த மத்த வேலயளேம் செஞ்சிக் குடுக்கோணும்'.

'அதத்தான் செல்லிய... ஊருலகத்தில் இல்லாத மொறயல்ல இது. நானும் எத்தினயோ விஷயங்களை பாத்திட்டுத்தான் இதச் சொல்லிய... நீ புரியமில்லாட்டம் ஒன்ட மகள் புரியமில்லாட்டம் ஏன்ட புரியத்துக்கு எனக்கு வேண்டியொத்தனுக்கு குடுக்கேலும்... அன்னத நல்லா நெனவு வெச்சிக்கோ... ஒன்னக்கும் அவளுக்கும் நெனச்ச மாதிரிக்கி ஆட உடுகியல்ல...' அதையும் இதையும் தூக்கி அடிக்காத குறையாக அடித்துவிட்டு விசுக்கென்று வெளியே பாய்ந்தான் ரஸ்ஸாக்.

சற்று நேரம் மயான அமைதியின் ஆட்சி. அதை மெல்லக் கிழித்துக்கொண்டு ஸமீனாவின் முனகல் கிளர்ந்தது.

'உம்மா வாப்பா பொல்லாதவரு... அவரட புரியத்துக்கு மாத்தமா எங்கடுட்டில ஒன்டும் நடக்கியல்ல... இன்னமின்னம் பேசப்போன அடி குத்தும் கரச்சலுந்தான் மிச்சமாகிய...'

ஸமீனூ அழுதழுது இப்படிச் சொன்னபோது, அவளை எப்படித் தேற்றுவதென்று தெரியாமல், மெல்ல மெல்லத் தலையைத் தடவிக்கொடுத்தாள் மரியம். அவள் கூட இவ்வளவு காலமும் என்னகண்டாள்? கண்ணீரையும் கவலையையும் தவிர!

'ஏன்ட நஸீபு இதாய்க்கும்.. நான் இதுக்குப் புரியப்படுகியன் உம்மா...'

வேறு எதுவுமே செய்ய முடியாத அவல நிலையில்... இந்த ஒரு வார காலப் போராட்டம் வாக்குவாதங்களின் பின்னணியில் ஸமீனாவால் வேறென்ன முடிவுக்குத்தான் வர இயலும்!

மரியம் மகளை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள்! கண்ணீர்ப் பூக்களை மார்பிலே சொரிந்தபடி...

★

ரஸ்ஸாக் நானாவின் வீட்டில் இரண்டொரு விளக்குகள் கூடுதலாக எரிந்தன. நானாவதுபோல் அங்குமிங்குமாக நடமாடிக்கொண்டிருந்தனர். மூன்று 'கலத்' திற்கு மேற்படாத அளவுக்குச் சாப்பாடும் கூட.

இல்யாஸ் ஹாஜி ஏற்கெனவே அனுப்பிவைத்திருந்த பெறுமதியான பிடவைகளாலும், நகைகளாலும் அவள் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாள். உள்ளம் செத்துப் போய் உடல் மட்டும் அந்த அலங்காரங்களால் உயிர் பெற்றிருந்தது.

ரஸ்ஸாக் நானா மகத்திரம் புது உசாரோடு சிகரப்புக்கைத்தபடி எப்போது மாப்பிள்ளையைச் சுமந்தபடி அந்தக்காரர் வருமென்று எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருந்தார்.

மரியம் தாத்தா வீட்டில் கல்யாணம் சாப்பிடக் காத்திருந்த அக்கம் பக்கத்தவர்கள் ஏமாற்றமடைந்து பாரவையாளர்களாக மட்டும் தூர நின்றனர். 'தனி ஊடுடுத்து ஸமீனாவ வெக்கப்போகும்' என்று அவர்கள் குசுகுக்கவும் தவறவில்லை.

கார் முகப்பு விளக்கின் வெளிச்சம் வரவர அதிகரித்துக்கொண்டு வந்தது இந்த நேரத்தில் வேறு எந்தக் கார்தான் அந்த ரோட்டால் வர முடியும்!

'மாப்பிள்ள வாராப்போலீக்கு' உள்ளே பார்த்துச் சொன்னார் ரஸ்ஸாக் நானா. அத்தற்காக அங்கே ஒரு பரபரப்பும் ஏற்பட்டு விடவில்லை.

குத்தாஸ் நானா முன் இருக்கையில் பெருமிதத்தோடு அமர்ந்திருந்தார். மாப்பிள்ளையோடு ரெஜிஸ்டாரும், லெப்பையும் பின்னே இருந்தார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் இன்று ஸ்ப்பெஷல் ரேட்தான்.

நிக்காஹ்.. காவின் எல்லாம் அமைதியாக நடைபெற்றதைத் தொடர்ந்து, இல்யாஸ் ஹாஜி தன் இரண்டாம் தாரத்துக்குத் தானியும் கட்டிவிட்டார். அவளது கழுத்தே வளைந்துவிடுமளவுக்குத் தங்கச் சவடி பாரமாக இருந்தது. அவரைப் பொறுத்த மட்டில் அவரது வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய உதயந்தான். ஆனால்..

சாப்பாட்டைத் தொடர்ந்து ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்தபடி புதுப் பெண்ணை அழைத்துச் செல்லும் நேரம் வந்துவிட்டது.

கார் புறப்பட்டபோது அதனைப் பார்க்கக்கூட முடியாதபடி மரியத்தின் கண்களுக்குள் புகை மூட்டமொன்று குடியமர்ந்து விட்டது. ரஸ்ஸாக் கைப் பொறுத்தவரையில் வீட்டு முகப்பில் வெற்றிக்கொடி ஒன்றை ஏற்றி விட்ட பெருமிதம்.

★

அடுத்த நாள்

'குத்தாஸ் எப்படியன்?' என்றவாறு அவரது வீட்டுக்குள் புகுந்தார் ரஸ்ஸாக்.

'ஆ பொண்ணடை வாப்பவா' மெல்லிய நையாண்டி ஒன்றைப் போட்டு வரவேற்றார்.'

கதிரையை இழுத்துப்போட்டு அமர்ந்த ரஸ்ஸாக் சுற்றுமுற்றும்.

பார்த்துவிட்டு 'அந்த விஷயம் எப்படியன் மசான்' என்றார்.

'அதெல்லம் சென்னாச் சென்னதுதான்' என்றவாறு உள்ளே சென்ற ரஸ்ஸாக் நானா, அந்தக் கவரைக் கொண்டுவந்து கையில் கொடுத்தார்.

வேற வாப்பமாரு ஆயிரக் கணக்கில குடுத்துத்தான் மாப்பிள்ள எடுக்கிய...ம்... மாப்பிள்ளைக் கிட்ட ஆயிரக் கணக்கில எடுத்தீக்கிய ஒரே யொரு வாப்ப நீதாண்டா' பெரிதாகச் சிரித்துச் சிரித்துச் சொன்னார் குத்தாஸ் நானா.

அதுக்கு ஒன்னப்போல ஆள்களும் இருக்கோணும்... இல்லாட்டி எங்கியன் நடக்கிய'

சரி எண்ணிப் பார்த்தா?'

'ஓ பத்தாயிரம் ஈக்கி' வெகு பூரிப்பு ரஸ்ஸாக்கிற்கு!

'சரி சுமம் செவ்வளிச்சிப் போடாம எனத்தியாலும் யாவாரமொண்டப் பண்ணப்பாரு' ஆலோசனையும் வேறு முன்வைத்தார் குத்தாஸ் நானா.

நன்றியோடு விடை பெற்றுக்கொண்ட ரஸ்ஸாக்கின் மனதிலே

'தலப்புக்கு பெட்டிங் ஸென்டருக்குப் பெய்த்து நாலஞ்சி குதிரய தேடிப்புடிச்சி ஐநூறு ரூவக்கொரு துண்டு போடோணும்... அதோட நல்லொரு 'கட்டு சுருட்டு'ம் அடிச்சோணும், யாவாரத்தப் பத்தி பொறகு பாப்பம்'

கால்கள் நிலத்தில் படாதபடி நடந்து கொண்டிருந்தார் ரஸ்ஸாக் நானா.

ந ரை

நீ எட்டிப் பார்த்தபோது நான் கலவரமடைந்தேன் அஞ்சினேன். பகவிரவாய் உனையொழிக்கப் பாடுபட்டேன்; தோற்றேன்! ஆனால், நீயோ என்னை கடவைகளிலும் காவற்கூடங்களிலும் காத்து வருகிறாய் என்னை கொல் கைமாறு இதற்கு!

★

மீனாட்சி

அர்கிர அரக்கனின் அடக்கு முறையில் அநியாய ஆட்சியில் வாட்டும் தகிப்பில் வேதனை விளிம்பில் வித்தியன் மத்தியில் வாடி வருந்தினும் நம்பிக்கை பெற்ற வெள்ளை வேளேரெனும் உப்பு விளைகிறது.

— சீனாச்சாளு

நவீன சிங்களச் சிறுகதைத் துறையில் 'திலக் சந்திர சேகர' தனக்கென ஓரிடத்தை நிலை நிறுத்திக் கொண்டவர்; 'ஹித்து வட்ட வறதக் நெ' (நினைப்பதில் குற்ற மில்லை) என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுதி, 1982-ம் ஆண்டிற்குரிய அரசு விருது பெற்றது. அன்றாறு ஒரு சிறுகதை.

'அட்சரக்கூடு'

— திலக் சந்திரசேகர

தமிழாக்கம்: க்னகசபை துரைராஜா

தம்பி நித்திரையில் திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டு அழுதான், 'அட்சரக்கூடு ஒன்றைக் கட்டினால் சுகம் ஆகும்' என அம்மா அடிக்கடி கூறினாள். சிறிது காலமாக அம்மா யோசனையுடன் காணப்பட்டது இது எண்ணத்தால் போலும். ஒரு நாள் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு தம்பியையும் தூக்கிக்கொண்டு அம்மா நகைக்கடைக்குப் போனாள். அன்று அக்கா கழுத்தில் சங்கிலி போட்டிருக்கவில்லை. அதைக் கடதாசியில் மடித்துத் தான் எடுத்துக்கொண்டு போனோம். நகைக்கடையில் சங்கிலியைக் கொடுத்து அட்சரக்கூடு ஒன்றை வாங்கினோம். அது மிகவும் அழகானது. அட்சரக்கூட்டைக் கோர்ந்து எடுக்க அம்மா அரைசான் கொடியும் பார்த்தாள். விலை அதிகம் என்று வாங்கவில்லை.

வீட்டுக்கு வந்து அம்மா அட்சரக்கூட்டை ஊசியால் தம்பியின் சட்டையில் குத்தி விட்டாள். தம்பிக்கு இப்போது ஐந்து மாதம் தான் ஆகிறது. அவனுக்கு இருக்கக்கூட இயலாது. அட்சரக்கூட்டைக் குத்திய நேரத்திலிருந்து அவன் அடிக்கடி அதனைக் கையால்

இழுத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அதில் அவ்வளவு ஆசை தங்கம் விலை என்று கேள்விப்பட்டத்தான் இருப்பான். மேலும் அதைக் கட்டிக்கொண்டால் தூக்கம் கொடுத்து எனவும் அறிந்திருக்க வேண்டும். ஒன்று மட்டும் உண்மை. அட்சரக்கூடு கிடைத்தபிறகு தம்பி சிறிது கர்வம் கொண்டவனாகக் காணப்பட்டான். என்னுடன் சிரிப்பதையும் சிறிது குறைத்துக்கொண்டதாக எனக்குப் பட்டது. எனக்கும் சிறு வயதில் அட்சரக்கூடு இருந்ததாம். நான் வளர்ந்தபின் அது எனக்கு எதுவித பிரயோசனமும் இல்லை என்று அதை விற்றுத் தனக்குத் தோடு வாங்கியதாக அம்மா சொன்னாள்.

அட்சரக்கூட்டுடன் தம்பியைத் தூக்கிக்கொண்டு முற்றம் எங்கும் ஓடி விளையாடி, மாடையில் கழுவி இரவாகியதும் படுக்க வைத்தோம். அன்று தம்பி திடுக்கிட்டு எழும்பவில்லை, ஒரு தடவையாவது அழவில்லை. அம்மாவுக்குத் தாங்கொணாமகிழ்ச்சி.

அம்மா என்னிடம் கேட்டாள்:-

“பெரிய தம்பி... இரவு தம்பி திடுக்கிட்டு எழும்பி அழுதானா?”

நான் 'இல்லை' என்றேன்.

'பார்த்தாயா? சின்னவனுக்கு எப்பவோ அட்சரக்கூடு வாங்கியிருக்க வேணும்' என்று அம்மாவருந்தப்பட்டாள்.

தம்பியின் அட்சரக்கூட்டை ஆச்சி வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்காட்ட வேண்டுமென அம்மா பறந்தாள். நான் பள்ளிக்குப் போய் வந்தவுடன் தம்பியையும் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போவதாக அம்மா சொன்னாள்.

அன்று பின்னேரம் நாங்கள் ஆச்சி வீட்டுக்குப் போனோம். ஆச்சி, மாமி, மச்சாள்மார் இருவரும், பெரிய மாமாவும் இருக்கிறார்கள். பெரிய மாமா வீட்டில் இருப்பது அரிது. தோட்டத்துக்குப் போய்விடுவார். அன்றும் வீட்டில் இல்லை.

தம்பியைக் கண்டதும் 'வாடா என் சின்னக் குஞ்சு' என்று ஆச்சி அவனைத் தூக்கிக் கொண்டாள். தம்பியின் சட்டையில் அட்சரக்கூடு மினுங்கிக்கொண்டு தொங்கியது. முன்பெல்லாம் நான் ஆச்சி வீட்டுக்குப் போனால் 'வா, வா குட்டி தம்பி' என்று ஆச்சி என்னை அணைத்துக் கொள்வாள், இப்போது என்னிலும் பார்க்கச் சிறிய 'குட்டித் தம்பி இருப்பதால் நான் ஒதுங்கியே இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்தக் குட்டித் தம்பி எனது சொந்தத் தம்பிதானே? ஆனபடியால் என்னுடைய இடத்தை அவன்பிடித்துக்கொண்டாலும் பரவாயில்லை. ஆச்சி தம்பியைக் கொஞ்சுவதைப் பார்க்க எனக்கும் ஆசைதான். எனக்கு நினைவு இல்லாவிட்டாலும் நானும் சிறு வயதில் அட்சரக்கூடு கட்டிக்கொண்டு போன போது இதே மாதிரி ஆச்சி என்னையும் கொஞ்சியிருப்பாள் தானே? ஆச்சி இன்னமும் தம்பியின் அட்சரக்கூட்டைக் காணக்கூட இல்லை. மாமிதான் முதலில் கண்டாள்.

'சரியான விலையாயிருக்கும் இல்லையா மச்சாள்?' என மாமி அம்மாவிடம் கேட்டாள்.

'விலைதான், சின்னத் தம்பி நித்திரையில் திடுக்கிட்டு எழும்பி அழுதான், இரவில் நித்திரை கொள்வதே இல்லை. நேற்று அட்சரக்கூடு கட்டியபிறகு நல்லாய் நித்திரை கொண்டான். ஒருக்காலாவது திடுக்கிட்டு எழும்பவில்லை' என அம்மா பதில் சொன்னாள்.

மாமி வீட்டில் எல்லோருக்கும் அட்சரக்கூடு இருக்கிறது. இருந்தாலும் பெரிய மாமா, மாமி, மச்சாள்மார் யாரும் அட்சரக்கூடு கட்டிக் கொள்வதில்லை. பெரிய மாமாவுக்குப் புகையிலை விற்ற காசு வந்தால் பெரிய கொண்டாட்டம்தான். மாமிக்குச் சேலை, மச்சாள்மாருக்குச் சட்டைத் துணி, வெளி நாட்டுப் பழுவகை, சொகல்ல மாத்திரம் அல்லாமல், தங்க நகைகளும் வாங்குவார்கள். சாப்பாட்டுச் சாமான்கள் நிறையக் கிடைக்கும்போது எங்களுக்குச் சிறிது அனுப்பும்படி பெரிய மாமா சொல்வாராம். அப்பொழுதெல்லாம் பெரிய மச்சாள் திட்டுவாளாம். ஐயாவுக்குக் கொடுக்கிற எண்ணந்தான் எந்த நேரமும் என்று. மாமிக்கும் அவ்வளவு விருப்பம் இல்லைத்தான். எதையாவது பெரிய மாமா எங்களுக்கு அனுப்பச் சொன்னால் கூடியவரை சணக்கிப்பார்ப்பார்கள் அப்படியும் முடியாவிட்டால் தான் மாமி அம்மாவுக்கு அனுப்பி வைப்பாள். இருந்தாலும் அதற்கான பணத்தை அம்மாவீட்டியிருந்து அறவிட்டுவிடுவாள். பெரிய மாமாவுக்கு இது தெரியாது என்று நாங்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். அவருக்கு உண்மையில் தெரியுமோ தெரியாது.

தம்பி பிறந்த நாட்களில் நடந்ததைக் கேளுங்களேன்.

வெளிநாட்டிலிருந்து கொண்டு வந்த அழகான குளிக்கும் பேசின் ஒன்றைப் பெரிய மாமா தம்பிக்கு குளிக்கவாக்க என்று வாங்கினாராம் அதை வாங்கியதைப்பற்றி அம்மாவுக்குச் சொல்லுமாறு பெரிய மாமா மாமிக்குச் சொல்லியிருக்கிறார். அதை மாமி மறந்து விட்டது. தம்பிக்குக் குளிக்க வாக்க எங்கள் ஐயா விலை குறைந்த பேசின் ஒன்றை வாங்கி விட்டார்.

அதன் பிறகு மாமி 'மச்சாள் பேசின் வாங்கிவிட்டபடியால் வேறு பேசின் எதற்கு? நான் இதைக் கடைக்குத் திருப்பிக் கொடுத்து, அதற்குப் பதிலாக சின்னத் தம்பிக்கு அழகான உடுப்பு வாங்கி வருகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

அது அவ்வளவுதான். மாமி பெரிய மச்சாளும் கடைக்குப் போய் பேசினைக் கொடுத்துத் தொகையான சாமான்கள் வாங்கிக்கொண்டு போனார்கள். சின்னத் தம்பிக்குத் தொப்பியும், சட்டையும் தைக்கத் துணியும் அனுப்பியிருந்தார்கள்.

தம்பியின் அட்சரக்கூட்டை மாமி நன்றாகத் தடவிப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னார்:

'இது நல்ல பவுண். சிறு குழந்தைகளுக்குக் கட்டி விண்டிக்கக் கூடாது. யாராவது ஆசைப்பட்டும் பிடுங்கிக் கொண்டால்?' இரு மச்சாள்மாரும் அட்சரக்கூட்டைப் பரிசோதித்தார்கள்.

அதன் பிறகு நாங்கள் நீண்ட நேரம் விளையாடினோம் தம்பியை மேலே வீசி வீசிச் சின்ன மச்சாள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். தம்பியை ஒரு கைமாறி மறுமைக்கு மாறி மாறிக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோரும் அவனை தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சினார்கள், தம்பியும் வாய்கொள்ளாமல் சிரித்தபடியிருந்தான்.

'ஐயா வீட்டுக்கு வருமுன் நாங்கள் போகவேணும்' என அம்மா நினைவூட்டினார். நாங்கள் வீட்டுக்குப் போய்ப் பார்த்த போது தம்பியின் அட்சரக்கூடு இல்லை. அப்போது ஐயாவும் வந்தார். நாங்கள் எல்லோரும் மீண்டும் ஆச்சி வீட்டுக்குப் போனோம். போய் எங்கும் தேடினோம்.

அட்சரக்கூடு இல்லை.

'அட்சரக்கூடு சிறியது இலை கூட மறைத்துவிடும், கண்டுபிடிப்பது கஸ்டம்' என்று மாமி சொன்னார். அது தங்கள் வீட்டில் விழுந்திருக்க முடியாது என்றும் நாங்கள் வீடுபோகும் வழியில் எங்கோ விழுந்திருக்க வேண்டும், அல்லது எங்கள் வீட்டில் இருக்க வேண்டும் என்று ஆச்சி அபிப்பிராயப் பட்டார். அட்சரக்கூட்டைத் தேடக்கூட மச்சாள்மார் உதவவில்லை. அவர்கள் பள்ளியில் கொடுத்த வீட்டுக் கணக்குச் செய்த கிரூர்கள் என்று மாமி சொன்னார்.

மாமாவின் கண்ணில் கண்ணீர் வருவதைக் கண்டேன். சின்னத் தம்பியும் அம்மாவின் இருப்பில் இருந்துகொண்டு அட்சரக்கூட்டைத் தேடினார். அட்சரக்கூட்டைக் குத்தியிருந்த ஊசி இன்னமும் தம்பியின் சட்டையில் திறந்து இருந்தது.

சத்தம் கேட்டுப் பக்கத்து வீட்டுப் பெரியம்மாவும், பெரியம்மா வீட்டுத் தம்பியும் ஓடி வந்தார்கள். 'அட்சரக்கூடு அங்கே விழுந்திருக்க முடியாது' என பெரியம்மாவும் சொன்னார். தம்பி சிறிது தேடிப்பார்த்தான்.

பெரிய மச்சாளின் தோடு காணாமல் போன அன்றுகூட இவ்வளவு தேடவில்லை என்று மாமி பெரியம்மாவிற்குக் கூறினாள். அப்போது பெரியம்மா சொன்னாள் தன்னுடைய 'மோதிரம்'

காணாமல் போனபொழுது சிறிது தேடிவிட்டு விட்டுவிட்டதாக. இப்படி ஊரைக் கூட்டும் அளவுக்கு அட்சரக்கூட்டைத் தேடுவது பற்றி இருவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்களாம்.

மாமி குடும்பத்துக்குப் பெருமளவில் தோட்டம் இருப்பதால் அவர்களுக்குத் 'தோடு' வாங்குவதுகூட ஒரு சிறிய விஷயம் என அம்மா எனக்குச் சொன்னார். பெரிய அம்மாவின் போக்குவரத்து பென்ஸ் காரில்'. அவர்களுக்கு மோதிரத்தை வேண்டாம் என்று வீசி விடவும் முடியும். எங்கள் ஐயா வாய் வலிக்கப் பாடசாலையில் படிப்பித்து வீட்டு மாதக் கடைசியில் வீட்டுக்குக் கொண்டு வரும் சம்பளம் சாப்பாட்டுக்கே போதாதாம். ஆனபடியால், காணாமல் போன அட்சரக்கூட்டைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்த அளவு தேட வேண்டுமாம்.

பெரிய அம்மாவின் சின்ன பேபி பாவித்து அட்சரக்கூட்டைத் தம்பி பாவித்து விட்டுத் திரும்பத் தருவதானால் அம்மாவுக்குத் தருவதாகப் பெரிய அம்மா சொன்னார். ஆனால், மடையர் களைப் போல் அட்சரக்கூட்டைச் சட்டையில் குத்தக்கூடாது. நிதி திரையில் திடுக்கிட்டு எழும்புவது தானே பிரச்சனை? அப்படியானால் அட்சரக்கூட்டை இரவில் கட்டிலில் தொங்கவிட்டால் போதும் தானே? அப்படிச் செய்வதானால் மாத் திரமே அட்சரக்கூட்டைத் தருவாளாம்.

அம்மா 'வேண்டாம்' என்று விட்டாள். அதே நேரம் பெரிய மாமாவும் வந்தார். அட்சரக்கூடு தொலைந்தது பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும் தம்பிக்குத் தனது அட்சரக்கூட்டைத் தருவதாகச் சொன்னார். அதைக் கேட்டதும் அம்மாவிற்குச் சிரிப்பு வந்தது.

தான் தரும் அட்சரக்கூட்டை எங்கே தொங்க விடுவது; எங்கே தொங்க விடக்கூடாது என்று பெரிய மாமா சொல்லவில்லை. அதைத் திருப்பித் தரவேண்டும் என்றும் கேட்கவில்லை. நாங்கள் வீட்டுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகும்போது பெரிய மாமா அட்சரக்கூட்டைக் கொடுத்தாயிற்று? என மாமியைக் கேட்டார். அந்த 'அட்சரக்கூட்டை வைத்த இடத்தில் காணவில்லை' என மாமி பதில் சொன்னார். அப்போது பெரிய மாமா கேட்டார். 'என்னுடைய அட்சரக்கூடு தானே காணாமல் போய் இருக்கிறது? உங்கள் எல்லோருக்கும் ஒவ்வொருக்கும் ஒவ்வொரு அட்சரக்கூடு இருக்கு அல்லவா? அதில் ஒன்றைக் கொடுங்கனே'.

அதற்கு மாமி பதில் சொல்லவில்லை. பின்னர் அம்மாவுக்குச் சொன்னாராம், எங்கள் ஐயா முற்கோபி! அட்சரக்கூட்டைத் தந்து விட்டு பேச்சும் வாங்க வேண்டி வரும் என்று. அட்சரக்கூட்டைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து அனுப்பி வைப்பதாகப் பெரிய மாமா கூறினார். நாங்கள் வீடு வந்து சேர்ந்தோம்.

அட்சரக்கூடு தொலைந்ததில் ஐயாவுக்கும் அம்மாவிற்கும் தாங்க முடியாத துக்கம். இன்னொரு அட்சரக்கூட்டை வாங்குவதற்கு. விற்கக்கூடிய நகைகள் வீட்டில் எதுவும் இல்லை என அம்மா கவலைப்பட்டாள். பெரிய மாமாவின் அட்சரக்கூடு கிடைத்தால் நல்லது என ஐயா சொன்னார். ஆனால் அது பற்றி மேற்கொண்டு எதனையும் கூறவில்லை.

அம்மா என்றால் வேறு ஏது சிந்தனையும் இல்லாமல் அட்சரக்கூட்டைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அம்மா அவ்வளவு கரைச்சல்பட்டு வாங்கிய அட்சரக்கூட்டைத் தேடுவதற்கும் ஒரு

வரும் முன்வரவில்லையாம். அது மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்தது. பின்னாலும் பார்க்கப் பெறுமதி கூடியதுபோல் பேசிய மாமிகூட அது காணாமல் போனதும், அது மிகவும் சிறியது, தேடினாலும் கண்ணில் படாத அளவு உள்ளது எனக் கூறி, தேடுவதற்கு உதவியாக மச்சாள்மாரையாவது அனுப்பவில்லையே என அம்மா அழுதாள்.

நான் அம்மாவிற்குக்கூறினேன்: 'நான் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து உத்தியோகத்துக்குப் போனவுடன் முதலாவது எடுக்கும் சம்பளத்தில், சின்னத் தம்பிக்கு அட்சரக்கூடும், அம்மாவிற்குச் சங்கிலியும் வாங்கித் தருவதாக. அம்மா சிரித்து விட்டாள். நான் உத்தியோகம் பார்க்கும் பொழுது சின்னத்தம்பியும் பெரியவனாகி விடுவான். அப்போது அவனுக்கு அட்சரக்கூடு தேவையில்லை. அதைப்பற்றிப் பறவாயில்லை. அம்மாவிற்கு வாங்கித் தருவதாகச் சொன்ன சங்கிலியை வாங்கித் தந்தால் போதும். கிழவியாகி விட்டதற்குப் பிறகாவது சங்கிலியைப் போடுவோம். ஒவ்வொரு மாதமும் சம்பளம் எடுத்ததும் அம்மாவிற்குத் தங்க நகை வாங்கிக் கொடுக்க விருப்பம் இல்லையா? எனவும் அம்மா கேட்டாள். நான் விருப்பம் என்றேன்.

ஐயா இந்தக் கதையைக் கேட்டுக்கொண்டு இருந்துவிட்டு என்னிடம் கேட்டார், சம்பளம் எடுத்ததும் தனக்கு என்ன வாங்கித் தருவேன் என்று.

ஐயாவின் நகை ஏதாவது தொலைந்ததா? என நான் கேட்டேன், இதைக் கேட்டதும் ஐயா, அம்மா இருவரும் நீண்டநேரம் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

'காணாமல் போவதற்கு நகை மாத்திரம் அல்ல எத்தப் பொருளும் என்னிடம் இல்லை, தம்பி' என்று ஐயா கூறினார்.

அடுத்த நாள் அம்மாவிற்கு மாமியிடம் இருந்து ஒரு செய்தி வந்தது. பெரியம்மா வீட்டுத் தம்பி தான் செய்தி கொண்டு வந்தான். 'அட்சரக்கூடு ஆச்சி வீட்டில்தான் காணாமல் போனது போல், நாங்கள் ஊரைக்கூட்டித் தேடுதல் போட்டதுபற்றி பெரிய மாமாவிற்குக் கடுங் கோபமாம். ஆனபடியால் சில நாட்களுக்கு அந்தப் பக்கம் வரவேண்டாமாம், அட்சரக்கூட்டைப் பற்றிய கதையையே எடுக்க வேண்டாமாம்'

சில வாரங்கள் கழிந்தன. நாங்கள் ஆச்சி வீட்டுக்குப் போகவில்லை. பெரியம்மாவின் வீடும் ஆச்சி வீட்டுக்கு அருகாமையில் இருந்ததால் அங்கும் போகவில்லை. அவர்கள் யாரும் எங்கள் வீட்டுக்கு வரவுமில்லை. பெரிய மாமா தருவதாகச் சொன்ன அட்சரக்கூட்டின் கதையும் அத்துடன் முடிந்தது.

புதிய அட்சரக்கூடு விலைக்கு வாங்குவதோ கடனாக வாங்குவதோ முடியாத காரியம் என்று தம்பி புரிந்து கொண்டானோ தெரியாது. தம்பி அதன்பின்னர் நித்திரையில் திடுக்கிட்டு எழும்பவில்லை, நன்றாக நித்திரை கொள்கிறான். இப்பொழுது கனவில் கத்துபவள் அம்மா. தம்பியையும் நித்திரையால் எழுப்பும் அளவுக்கு அம்மா கனவில் உளறுகிறாள். ஐயா அம்மாவை எழுப்ப அம்மா விழித்துக்கொண்டு, கனவில் அட்சரக்கூட்டைக் கண்டதாகக் கூறினாள். வெவ்வேறு விதமான முகமூடிகளை அணிந்த கள்வர் கூட்டம் வந்து அட்சரக்கூட்டைப் பறித்துக்கொண்டு போவதாகக் கனவிற கண்டாளாம்.

அட்டைப்படமான மகத்துவங்கள்

எஸ். கருணாகரன்

மல்லிகை 24-வது ஆண்டு மலர், வெள்ளி விழா மலருக்கான முகவாயிலாக அமைந்துள்ளது. மல்லிகையின் காலங்களில் இம்மலர் அறிமுகம், சஞ்சிகையை அலங்கரிக்கும் அட்டைப்பட அமைப்பு என்பன மிகுந்த வித்தியாசமானவையாகும். அறிமுகம் — மல்லிகைக் காரியாலத்தில் சந்திப்புடன் நிகழ்ந்தது. அட்டைப் படம் — உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் சார்பாக கூடைவகை இழைத்து விற்பனை செய்யும் நிலைக் காட்சியினை உருவப்படுத்திக் காட்டுகிறது. குறிப்பாக பெண் உழைப்பாளரை முன்னிலைப் படுத்தியதற்கான சிந்தனைக்காக என் நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

மல்லிகைக் காரியாலத்தில் ஜீவாவிடம் இருந்து மலர்களைப் பெற்று வந்து நண்பர்களிடம் கொடுத்தபின், எனக்கான பிரதியினை என் மனைவி பார்த்தபோது அட்டைப் படத்தில் இருந்த பெண்மணியினையும், குழந்தைகளையும் அடையாளம் கண்டு கொண்டார்கள். எமது வசிப்பிடத்தில் இருந்து கிட்டத்தட்ட 50 யார் தூரத்திற்குள் அமைந்திருக்கும் குடியிருப்புப் பகுதியில் 'ஈந்து' மட்டைகளினால் கூடைகள் இழைத்து, விற்பனை செய்யும் உழைக்கும் பெண்ணான திருமதி தங்கராசாவும் அவரது பிள்ளைகளும் கூடை வியாபாரத்திற்காகச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

எமது இயக்கச்சிக் கிராமத்தின் பின் தங்கிய குழலில் அன்றாட வாழ்க்கைக்காக உழைப்பில் நேர்மையுடன் தங்களை வியர்வையாகக் கரைத்துக்கொண்டிருக்க

கும் இவர்களை மல்லிகை கௌரவித்துள்ளது.

நான் மல்லிகையை எடுத்துக் கொண்டு அவர்களிடம் சென்று காட்டினேன். 'என்ன புத்தகம்' என்பதனைப்போல விழித்தார்கள். அவர்களிடம் மலரில் உள்ள 'அட்டைப் படத்தினை'க் காண்பித்தேன். உற்றுப் பார்த்தார்கள். — கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். என்ன ஆனந்தம்? எப்படியான மகிழ்வு அவர்களிடம்! சந்திரனில் முதல் மனிதன் கால்வைத்தது போன்ற பெருமை. கூச்சல் போட்டார்கள். அந்தக் குடியிருப்பே கூடி விட்டது. புத்தகத்தினைப் பறித்தெடுத்துக் கொண்டோடி அந்தக் குடியிருப்பு முழுவதுமே காட்டினார்கள், 'மல்லிகையின் விபரத்தினைக் கூறினேன்'.

'முனு நாலு வருஷத்துக்கு முன்னாடி யாவாரத்துக்குப் போம் போது யாரோ நிக்கவேச்சுப் படம் புடிச்சானுகளே. செரியான ஆளுகதான் அவுக. இவ்வளவு காலத்துக்குப் பொறவும் பக்குவமா என்னமாதிரி புத்தகத்தில போட்டிருக்காங்க' எனக் கூறி ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

புத்தகத்தைத் தரமுடியுமா? என்று கேட்டார்கள். நான் ஏற்கனவே அவர்களுக்குக் கொடுப்பதென்று தீர்மானித்தபடி சம்மதித்தேன். இரட்டிப்பான மகிழ்வும் நன்றியும் அவர்களிடம் மிகுந்தது. ஆனால் ஒரு குறை. அவர்களில் யாருக்கேனும் வாசிக்கத் தெரியாது. இப்போதுள்ள சிறியவர்கள்கூடப் படிக்கச் செல்வதில்லை. வசதியுமில்லை; பிறப்புப் பத்திரமுமில்லை, என்று சொல்

வார்கள். மிகமிகச் சிறு வயதி லேயே வாழ்வின் பாரத்தினால் சூரியனைச் சுமக்கத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து விடை பெற்று வரும்போது என் மனதில் பலநாட்களாக வாழ்ந்து வந்த நினைவுகள் வியாபித்தன.

சேரியில் பிறந்தார்கள். மக் கள் இலக்கியமாக அவர்கள் என் றென்றைக்குமாக வாழ்வார்கள். அவர்களின் உழைப்பும் முயற்சி யும் வீணா போகாது தேடல்கள் ஓர் நாள் அவர்களிலும் உயர்த் தும். வரலாற்றை நிறைப்பார் கள். எனக்கு 'டானியல்' அவர் களின் நினைவு வந்தது.

காடுகளில் திரிந்து 'சர்ந்து' மரங்களில் 'கயங்கு' எனப்படும்

மட்டைகளை வெட்டிச் சுமந்து வந்து அவற்றை இரண்டாகக் கிழித்து வெய்யிலில் காயப் போடுவார்கள். வாடியபின் அந்த நார்களில் இருந்து கூடை களை இழைப்பார்கள். இழைக் கும்போது பார்த்தால் பல இயந் திரங்கள் செயற்படுவது போல இருக்கும். அவ்வளவு வேகமும் நிதானமும். உழைப்பினை நம்பிய வர்கள். அடிமட்டத் தொழிலா ளர்கள். அவர்களை 'மல்லிகை' கௌரவித்து வெளிப்படுத்தி யுள்ளது.

மல்லிகையின் இலட்சியத்தில் இந்தப் பெறுமானத்தினையும் சேர்த்துக் கொள்கின்றது.

கடல் சூழ்ந்த கண்டத்திலிருந்து ஒரு இலக்கிய மடல்

லெ, முருகபூபதி

இலங்கையிலிருக்கும் போது முன்ற பருவ காலங்களைத்தான் தெரியும்.

வெயில் காலம்.

மாரி காலம்.

வன்செயல் எதிரொலி கஷ்ட காலம்.

இங்கேவந்தபின்பு - கோடை காலம், வசந்த காலம், இலையுதிர் காலம், தளிர் காலம் என நான்கு பருவ காலங்களைத் தரிசிக்கின்றேன்.

கோடை விடுமுறை ஏன் கொடுக்கிறார்கள்? அக்காலப் பகுதியில் - தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்வது சிரமம், பாட சாலைகளில் மாணவர்கள் கல்வி கற்பது சிரமம் புழுங்கித்தள்ளும் தண்ணீரிலேயே கிடக்கவேண்டும் எனத் துடிப்போரும் உண்டு, 'தண்ணி'யிலேயே (பியர்) பொழுதைக் கழித்துவிட வேண்டும் என நினைப்போரும் உண்டு.

கிறிஸ்மஸ் - புதுவருடப் பிறப்பு - அவுஸ்திரேலிய தினம். இப்படிப்பல முக்கிய நாட்கள் இக் கோடை காலத்திற்குள் அடங்கி விடுகின்றன.

சரியாக எனக்கு நான்கு வாரங்களும், நான்கு நாட்களு மாக மொத்தம் 2 நாட்கள் விடு

முறை. பள்ளியில் படிக்கும் காலத்தில்தான் இப்படி விடு முறைகளை அனுபவித்துள்ளேன்.

இக் கண்டத்துக்கு வந்து - எனக்கு இரண்டாவது கோடை விடுமுறையும் முடிந்து விட்டது.

உலகப் படத்தைப் பார்த்தால் - அவுஸ்திரேலியாக் கண்டத்துக்குக் கீழே 'அப்பிள்' பழத்தைப் போன்று ஒரு தீவு தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறதே - அதற்குப்பெயர் 'தஸ்மானியா' இதுவும் அவுஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த மாநிலம்தான். பல நூறு வருடங் களுக்கு முன்னர் இந்தியாவுடன் இலங்கையும் இணைந்திருந்தது - பின் கடல் அரித்து - கடல் சூழ்ந்தது போன்று - இந்த 'தஸ்மானியா'வும் கடலால் பிரிந்து விட்டது.

நான் வசிக்கும் விக்டோரியா விவிருந்து அங்கே செல்வதாயின் தரைமார்க்கம் இல்லை, கப்பல் அல்லது விமானம்தான் தேவை.

விமானத்தில் ஒரு மணி நேரத்தில் பறந்து போய்க் குதிப்பதை விட கப்பலில் கடந்து சுமார் எட்டுமணி நேரத்தைக் கழித்தால் கடலின் அழகையாவது கடலுக்குள் இருந்து ரசிக்க முடியும் என ஆவலுற்றிருந்தேன்.

எமது

வெளியீடுகள்

அட்டைப் பட ஒலியங்கள் ... 20 - 00

(35 ஈழத்து பேரூ மன்னர்கள் பற்றிய நூல்)

ஆகுதி ... 25 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி - சோமகாந்தன்)

என்னில் விழும் நான் ... 9 - 00

(புதுக் கவிதைத் தொகுதி - வாசுதேவன்)

மல்லிகைக் கவிதைகள் ... 15 - 00

(51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)

இரவீன் ராகங்கள் ... 20 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி - ப. ஆப்பின்)

தூண்டில் ... 20 - 00

- டொமினிக் ஜீவா

வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கழிவுண்டு.

மேலதிக விபரங்களுக்கு: 'மல்லிகைப் பந்தல்'

234 B, காங்கேசன்துறை வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

என் ஆசை மண்ணாகிவிட்டது. இந்த வெள்ளைக்காரர்கள் இருக்கிறார்களே... அவர்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்பு — முந்திக்கொண்டார்கள். நானும் நண்பர்கள் சிலரும் பிந்திவிட்டதனால் விமானப் பறவையில் 'தஸ்மானியா' நோக்கிப் பறக்க வேண்டியதாயிற்று.

ஒரு வார காலம் அந்த அப்பிள் வடிவிலான மாநிலத்தைச் சுற்றிப் பார்த்ததில் பல அனுபவங்கள் கிட்டின.

இந்தியாவுக்கு எப்படி ஒரு அந்தமான் தீவோ அதே போன்று அவுஸ்திரேலியாவுக்கு தஸ்மானியாவில் உள்ள 'போர்ட் ஆர்தர்' தீவு. பயங்கர குற்றவாளிகள் கைதிகளாகித் தடுத்து வைக்கப்பட்ட தீவுதான் இது.

அத்தீவுக்குப் படகில் சென்று 18-ம் நூற்றாண்டில் கைதிகளாகி சிறைப்பட்டு — மரணமடைந்து கல்வறைகளினுள்ளே நிரந்தர தஞ்சமடைந்தவர்களின் பெயர்களை — கல்வெட்டுகளிலே படித்தேன்.

அவுஸ்திரேலியாவின் முதலாவது நாவலாகிரியர் 'ஹென்றி சுவேரி'யும் இங்கேதான் ஒரு கல்வறையினுள் அடங்கியிருக்கிறார்.

என்னையும் நண்பர்கள் டாக்டர் ரவி, உதயகுமார் ஆகியோரையும் அழைத்துச் சென்று பல இடங்களையும் காண்பித்த டாக்டர் ஜெயசந்திரன் — 'பூபதி..... கஞ்சா பயிர் பார்த்திருக்கிறீரா?' எனக் கேட்டார்.

இங்கே என் இளமைக்கால சம்பவம் ஒன்றை விபரிக்க விரும்புகிறேன்.

எனது ஆச்சி.. அதாவது அம்மாவின் தாயார் ஒரு பிள்ளையை வளர்த்தார். என் அம்மாதான் ஆச்சிக்கு ஒரே ஒரு செல்ல மகன். மகளுக்குத் துணையாக ஒரு மகனை யாரோ பெற்ற பிள்ளையை

எடுத்து வளர்த்தார். அந்தக் குழப்பமிகார மகனை.. ஆச்சியால் ஒழுங்காக வளர்க்க முடியவில்லை. தறுதலையாக அலைந்து திரிந்தார். சிலேட்டும், (கற்பவகை) புத்தகமும் வாங்கிக் கொடுத்தால் — பாடசாலைக்கு மட்டும் தட்டி விட்டு நண்பர்களுடன் கஜூ மரத்தில் ஏறி கஜூ பறித்து சிலேட்டை உடைத்து அதனைக் கத்தியாக்கி கஜூவைப் பிளந்து பருப்பைச் சுவைத்து, ஆச்சியிடம் அடியும் உதையும் வாங்கி வளர்ந்த மகன் திடீரென ஒரு நாள் காணாமல் போய்விட்டார். ஆச்சி தேடி அலைந்து.. மறந்து விட்டார்கள். அந்த மகன் 50 வயது கடந்து... ஆச்சியைத் தேடி வருகிறார்.

'மகனை வந்துவிட்டாயா...? எத்தனை வருடத்துக்குப்பின்பு, உன்னைப் பார்க்கிறேன்... எனக்கு கொள்ளி வைப்பதற்காவது வந்து சேர்ந்தாயே' என்று ஆச்சி உள்ளம் பூரித்தார்கள்.

காலம் கடந்தது. நரைத்த முடியும் சுருங்கிய தோல்களுமாய் வந்து சேர்ந்த மகன்... அதன்பின் பாவது ஒழுங்காக இருந்தாரா? அதுதான் இல்லை. அவர் கஞ்சா குடிக்கும் பழக்கத்துக்கு அடிமையாகி — அது தந்த பரிசாக குதிக் கால்களை உயர்த்தி உயர்த்தி நடந்தார். பாரதியாருக்கும் அப்படி குதிக்கால்களில் ஆணி வளர்ந்திருந்த கதையை அறிவீர்கள்.

எங்கள் வீட்டின் பின்பக் ஓடைக்குள்.. அந்த 'மாமா'... ஆச்சி வளர்த்த மகன்... அடிக்கடி சென்று ஒரு பயிருக்கு தண்ணீர் வார்த்துப் பக்குவமாக வளர்ப்பதைக் கண்டேன்.

'என்ன மாமா' என்று கேட்டேன்.

'ரோஜாச் செடி' என்றார்.

'ரோஜாச் செடியில் முள் இருக்குமே'

'இது முள்இல்லாத ரோஜா' போடா போய் உன் வேலையைப் பாரு' என்று விரட்டினார்.

ஆச்சியிடம் போனேன் 'முள் இல்லாத ரோஜாச் செடியை மாமா வளர்க்கிறார்' என்றேன்.

ஆச்சிக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகம். ஒரு பொலிஸ் சார்ஜண்டின் மனைவியல்லவா? ஆச்சி கண்டு பிடித்து விட்டார்கள். அது முள் இல்லாத ரோஜா செடி அல்ல... கஞ்சாச் செடி.

பின்னர்...

குசினியிலிருந்து வந்த கேத் தல் சுடுநீர் கஞ்சாச் செடியை முழுக் வார்த்தது. கஞ்சாச் செடி பட்டுப்போன சோகத்தில் அந்த மாமா ஆச்சியிடம் கோபித்துக் கொண்டு போனவர் போனது தான். அதன் பின்னர் வரவே இல்லை. இன்னும் அவரை நான் அச்சம்பவத்தின் பின்பு காணவே இல்லை.

ஆச்சியும் செத்துப் போனார்கள். ஆச்சிக்குக் கொள்ளி வைக்க அந்த மகன் வரவுமில்லை. அந்த மகனுக்கு யார் கொள்ளி வைத்தார்கள் என்ற தகவலும் இல்லை. இப்படிப் பல நெருடலான கதைகள் என் வாழ்க்கையில் நிறைய உள்ளன.

இக்கதையை டாக்டர் ஜெயச் சந்திரனுக்குச் சொன்னபோது—

உங்கள் மாமனின் 'முள் இல்லாத ரோஜா செடி ஒன்றைத் தானே கண்டீர்கள், இங்கே வந்து பாரும், பல தோட்டங்களையே உமக்குக் காட்டுகிறேன்' என அழைத்துச் சென்று காண்பித்தார்.

ஆம்... இந்த 'தஸ்மானியா' வில் கஞ்சா பயிர் செய்கை நடக்கிறது. அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரத்துடன் தான், சில மருந்துகள் தயாரிப்பதற்காக இப் பயிர்ச் செய்கைக்கு அனுமதி வழங்கப்

பட்டுள்ளதாம். அத் தோட்டங்களுக்குள் நுழையக் கூடாது. கட்டுக்காவல் உண்டு.

வெளியே நின்று பார்த்து ரசித்து, படம் பிடித்தேன். அத் தோட்டங்களைக் கடந்து நாம் பவனி சென்ற கார் போகும் போது ஒரு வகை மணம் நாசியை துளைத்துச் செல்லும். அந்த மணத்தை எழுத்தில் வடிக்க முடியாது. அனுபவித்துப் பார்த்தவர்களுக்கு மணம் புரியும்.

அவுஸ்திரேலியாவின் ஆதிவாசிகள் என அழைக்கப்படும் 'அபோர்ஜினிஸ்' இனத்தவர்கள் பெருமளவில் வெள்ளையர்களால் கொன்றழிக்கப்பட்ட மாநிலம் தான் இந்த 'தஸ்மானியா'.

அப்பழங்குடி மக்கள் வாழ்ந்த புராதனமான 'டியகாரா' என்ற இடத்தில் அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாகக் காட்சிச் சாலை அமைத்து உல்லாசப் பயணிகளைக் கவர்ந்து பணம் வசூலிக்கிறார்கள் உல்லாசப் பயணத்துறையினர்.

யானை செத்தாலும் ஆயிரம் பொன் என்பார்களே அதுபோல் அந்த ஆதிவாசிகளை அழித்து விட்டு அவர்களின் பேரில் காட்சி அரங்குகளை வைத்துப் பணம் வசூலிக்கும் பண்பைச் ஜீரணிக்கக் கொஞ்சம் சிரமமாகத்தான் இருக்கிறது.

பசுமையும் தளிர்மையும் படர்ந்த அம்மாநிலத்திலிருந்து மீண்டும் பறந்துவிட்டோரியாவில் உள்ள என் வீட்டை அடைந்து சில நாட்களின் பின்னர் ஒருநாள் தபால் பெட்டியைத் துலாவுகின்றேன்.

நியூசவுத்லேல்ஸ் மாநிலத்தின் தலை நகரமான சிட்னியிலிருந்து ஒரு கடிதம்.

யார் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்? ஆங்கிலத்தில் எஸ், பொன்னுத்துரை என்ற எழுத்துக்களைப்

பார்த்ததும் இனம் புரியாத பரவசம்.

எங்கள் 'எஸ். பொ' எழுது கிரூர்.

நைஜீரியாவிலே மிகவும் ஓய்வான — மிகவும் மெதுவாகச் செல்லும் ஒரு வாழ்க்கைக்குப் பழக்கப்பட்டவன் நான். ஆனால் இந்த, எந்திர கதியிலே நடமாடுபவர்களுக்கு மத்தியிலே, செயற்கையான புன்னகைகளை உதட்டிலே ஏந்திக்கொண்டு நடமாடுபவர்களுக்கு மத்தியிலே வாழ்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது... நாம் எப்படி வேண்டுமானாலும் நைஜீரியாவிலே வாழலாம். யாரும் எதையும் கண்டுகொள்ள மாட்டார்கள். 'குடி—கூத்தி' என்பன ஆண்மையின் பிரிக்க முடியாத அம்சம் என்று அவர்களாலே அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது; நெடுஞ்சாலை ஓரமாக மல—சலம் கழித்தல் அங்கே மனிதனுடைய அடிப்படை உரிமையாகும். இங்கே—என் குசினியிலே சமைக்கும் கறியின் மணம் அடுத்த அறையிலே வாழ்பவனுடைய மூக்குகளைத் தொடக் கூடாதாம், நாகரிகம் என்கின்ற பெயரால், எப்படியெல்லாம் ஆமை ஓட்டுக்குள்ளே புகுந்து கொண்டோம் என்பதை இங்குதான் பூரணமாகப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. இவ்வாறு மன உள்நுணர்வுகளுக்கு வடிகால் கிடைக்காத காரணத்தினாலேதான் எண்ணிப்பார்க்க இயலாத கோரமான சுற்பழிப்புகள் எல்லாம் இங்கே நடைபெறுகின்றனபோலும்.

...என்வசம் பிரசுரிக்கப் படாத என் படைப்புகளாகவே ஒரு 'இருபத்தைந்து' நூல்கள் தேறும். ஆபிரிக்கக் கண்டத்தைப் பற்றி நிறைய அறிந்துள்ளேன். பல நூல்கள் எழுதலாம். அவுஸ்திரேலியாவைப் பற்றியும் ஒரு நூல் எழுதும் எண்ணம் உண்டு. எழுத்துப் பணியிலே அமர்ந்து

விட்டால் சுயம்புலாக என் நோக்கிலே அவுஸ்திரேலியாவைத் தரிசிக்க முடியுமல்லவா?

எஸ். பொ.வின் கடிதம் கண்டு—அதில் அவர் தொலைபேசி இலக்கம் கண்டு உடன் தொடர்பு கொண்டு கதைத்தேன்.

எஸ். பொ. அவர்களிடம் தொலைபேசியில் குறிப்பிட்ட பிரகாரம்—சிட்னிக்குப் போய்ச் சேருகிறேன்.

அங்குள்ள 'மனித உரிமைக் கழகத்தின் சார்பில் நடந்த கூட்டத்துக்கு என்னையும் பேச வருமாறு' அழைப்பு.

கூட்டத்தை விட எஸ்.பொ. அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆவல்தான் அதிகம்.

சுமார் இரண்டரை வருட காலத்தின் பின் எஸ். பொ.வை பார்க்கச் சென்றபோது கைகுலுக்கி அணைத்து வரவேறுகிறார்.

வழக்கமான சுக விசாரிப்புகளுக்குப் பின்பு அவரது பாச்வைக் கென நான் எடுத்துச் சென்ற ஜீவா—நந்தி மணிவிழா நூல்களையும்—டானியல்—ராஜஸ் காந்தன் ஆகியோரின் இலக்கியக் கலந்துரையாடல் பதிவு செய்யப்பட்ட ஒலிப்பதிவு நாடாவையும் கொடுக்கின்றேன்.

டானியலின் குரலைக் கேட்டு விட்டு என்னைப்பார்த்த எஸ். பொ.வின் மகன் டாக்டர் அநுராவிடம், 'டானியலைத் தெரியுமா?' எனக் கேட்கிறேன்.

'என்ன, அப்படிக்கேட்டுவிட்டீர்கள், சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே எங்கள் வீட்டில் டானியல், ஜீவா, இளங்கிரன் இப்படிப் பல எழுத்தாளர்களின் பெயர்களைத்தானே நாம் அறிந்தோம்.'

எஸ். பொ. முறுவலித்துக் கொண்டு அடுத்த சிகரட்டைப் பற்றவைக்கிறார்.

எம்மிடம் கிடைக்கும் நூல்கள்
டொமினிக் ஜீவா
— கருத்துக் கோவை 15-00
மல்லிகை ஜீவா
— மணிவிழா மலர் 30-00

ஜீவாவைப் பற்றிய பேச்சு திரும்புகிறது.

'தம்பி, பூபதி பேனை பிடித்தவன் எல்லாம் இப்போது எழுத்தாளன்தான். ஆனால் எத்தனை பேர் இலக்கியத்திற்கென்றே தன்னை அர்ப்பணித்துவிட்டு சுகம், துக்கம், முச்சு என்று எல்லாமே அதுதான் என்று வாழ்கிறார்? ஜீவாவின் படைப்பிலக்கியம் குறித்து எனக்கு மாறுபாடான அபிப்பிராயம் இருக்கலாம். ஆனால் அந்த மல்லிகைக்காக, ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக ஒரு ஆத்மா இப்படி வாழ்கிறது என்றால் 'தட்சஸ் கிரேட்...'

பரிபக்குவமான உயர்ந்த நிலையிலிருந்து உதிர்ந்த வார்த்தைகளாகவே எஸ். பொ.வின் கருத்துக்கள் புலப்பட்டன.

நான் இலக்கிய உலகினுள் பிரவேசித்த காலப்பகுதியில்—

எஸ். பொ., ஜீவா, டானியல், இளங்கிரன், மு. தனையசிங்கம், கைலாசபதி, கணேசலிங்கன், சிவத்தம்பி, எச்.எம்.பி., மொஹிதீன், சில்லையூர் செல்வராஜன், பிரேர்ஜி, ரகுநாதன் போன்ற மூத்த படைப்பாளிகளிடையே நிலவிய கருத்து முரண்பாடுகள்—பகைமைகளை மிகவும் கவலையுடன் அவதானித்திருக்கிறேன்.

கருத்து முரண்பாடுகளே காலப் போக்கில் 'வேண்டாப் பெண்டில்' கதையாக உருமாறி ஒருவரை ஒருவர் தீண்டாமல் சீண்டிக் கொண்டே பொழுதைக் கழித்த போது இனிய தலைமுறைக்கு இவர் களிமயிருந்து ஆக்கபூர்வமான பலன் கிட்டாதா என்று ஏங்கிய நாட்களும் உண்டு.

ஆனால் சமகாலத்தில் இந்த மூத்த தலைமுறையினர் ஒருவரை ஒருவர் கனம் பண்ணவும் கௌரவிக்கவும் பாராட்டவும் தொடங்கியிருப்பதை அவதானிக்கும் போது என் இலக்கிய நெஞ்சம் பூரிப்படைகின்றது.

'மாஸ்டர் உங்கள் சுயசரிதையை எழுதுங்கள். இது அவசியத் தேவை. சாடல்களை விடுத்து ஆக்கபூர்வமாக எழுதுங்கள்—இதுதான் என் வேண்டுகோள்' எனக் கூறி அவரிடம் பிரிய மன மில்லாமல் பிரிந்து வந்தேன்.

காலிலே கட்டிய சலங்கைக்கும்—மடியிலே ஏந்தி ஸ்வரம் மீட்டிய விணைக்கும் முற்றாக ஓய்வு கொடுத்துவிட்டுக் கணவனுக்கான பணிவிடையிலும் பிள்ளை பராமரிப்பிலும் காலத்தைக் கழித்துவிட்ட பெண் கலைஞர்களை அறிந்திருக்கிறேன்.

அதுபோல்—அற்புதமான படைப்பிலக்கியங்களை வடித்த பேரூவுக்கு ஓய்வு கொடுத்து விட்டு அகப்பையும் கரண்டியுமாக குடும்பத் தலைவியாக மாறி விட்ட பெண் எழுத்தாளர்களையும் அறிவேன்.

எழுத்தாளர் அருண் விஜய ராணியை மெல்போரன் 'மக்கள் குரல்' (இப்படி ஒரு பத்திரிகை கடந்த ஒரு வருட காலமாக இங்கே வெளியாகிறது) ஆய்வரங்கு கூட்டத்தில் சந்தித்த

போது மேற் குறிப்பிட்ட கருத்
தைத்தான் கூறினேன்.

இலங்கையிலிருக்கும் போது
தரமான சிறு கதைகளை எழுதி
விட்டு லண்டன் சென்றதும்
பேரூவுக்கு ஓய்வு கொடுத்து -
தற்போது அவுஸ்திரேலியா வந்
துள்ள அவரிடம், 'எழுதுவதை
நிறுத்தி விடாதீர்கள், இறைத்த
கிணறு தான் ஊறும்' என்று
கூறினேன். என் அன்பான
வேண்டுகோளை இன்முகத்துடன்
ஏற்றுக்கொண்டார்.

மற்றவர் - திருமதி ரேணுகா
தனஸ்கந்தா.

உரும்பராயில் - பெற்ற தந்
தையையும், பாட்டனாரையும்
கண்ணுக்கு முன்னாலே துடிக்கப்
பதைக்கப் பற்றிச் சொடுத்து விட்டு,
கலங்கிய கண்களுடன் - சண்டை
ஊடன் விமானம் ஏறியவர்.

பெண்குரல் - சட்டர் டே
றிலியூ - முதலிய பத்திரிகைகளில்
எழுதியவர். நல்ல மொழி
பெயர்ப்பாளர். என் 'சமாந்தரங்
கள்' - தொகுதியைப் படித்து
விட்டு சில கதைகளை ஆங்கிலத்
தில் மொழிபெயர்க்க விரும்புவ
தாகக் கூறினார்.

'என் கதைகளை மட்டுமல்ல -
மற்றவர்களின் கதைகளையும்
மொழிபெயர்த்துத் தாருங்கள்...
புத்தகமாக்கி வெளியிடுவோம்'
என்றேன்.

காலம்தான் இதற்குப் பதில்
சொல்லும்.

மல்லிகையிலே - "எண்டன்
காரன்" என்ற சிறு கதையை
எழுதியதுடன் - எழுத்துக்கு ஓய்வு
கொடுத்துவிட்ட நண்பர் மாவை
நித்தியானந்தன் சமீபத்தில் வந்து
சேர்ந்தார்.

என். கே. மகாலிங்கம் - மு.
பொன்னம்பலம் போன்ற எழுத்
தாளர்களுக்குப் பல்கலைக் கழகத்
தில் ஆசானாக விளங்கிய காசி
நாதர் இங்கிருக்கிறார்.

நான் சொல்லாமலே புறப்
பட்டவன். ஆனால் காசிநாதர் -
ஜீவாவிடம் பயணம் சொல்லி
விட்டுத்தான் புறப்பட்டவராம்.

இப்படி - படைப்பாளிகள் -
பறவைகளாகப் பறந்து வந்துள்
ளனர்.

இந்நகர்ப் பறவைகளிடமிருந்து
இலக்கியச் சந்ததிகள் பிறக்க
வேண்டும் என்பதே என்
வேணவா.

மீண்டும் அடுத்த இலக்கிய
மடலில் சந்திக்கிறேன்.

சந்தாக்களைச் புதுப்பியுங்கள்.

இந்த ஆண்டுக்கான சந்தாவைச் செலுத்தாத
வர்கள் தயவுசெய்து சந்தாவைப் புதுப்பித்துக் கொள்
ளும்படி அன்புடன் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

தொடர்ந்து மல்லிகை உங்களது கரங்களுக்கு
வந்து சேர வேண்டுமாக இருந்தால் தயவு செய்து
நம்முடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

-- ஆசிரியர்.

புதுக் கவிதை அன்றும் - இன்றும்

- மேத்தாதாசன்

கவிதை என்பதை ஏதோ
கனத்த விஷயமென்று கருதி அந்
தப்பரம் நின்று தூர தரிசனம்
செய்தவர்களை இழுத்து வந்து
மடியின் மரளிகைமீது உட்கார
வைத்து அகரம் எழுதக் கற்றுத்
தந்த புதுக் கவிதை ஆண்
டாண்டு காலமாக அரசாண்டு
வந்த வார்த்தைகளின் சிம்மா
சனத்தைச் சரித்து எளிமையை
இருகரங்களில் எடுத்து வந்த
புதுக்கவிதை - தேரில் வலம்வந்த
தேவதையின் புற அழகைப் புறக்
கணித்து அகத்தில் அவள்
சேமித்து வைத்திருந்த நூற்
றாண்டு நெருப்பைக் கொட்டித்
தீர்க்கக் காரணியாக இருந்த
புதுக்கவிதை -

இன்று -

உலகின் தரத்திற்கு உயர்ந்த
தென்றும் - இமயமலையையே
எட்டிப் பார்க்க வைத்ததென்
றும் - இளைத்துப் போகாத இயக்
கமென்றும் - புருவமேடு புடைத்
துப் போனவர்களே - சொல்லி
புதுக்கவிதை படுத்துவிட்ட தென்
றும் சொல்கின்ற நிலைக்கு ஓர்
அனாதையாக மாறி புதுக்கவிதை
தேற்றுவாரில்லாமல் தேம்பிக்
கொண்டிருக்கின்றது.

எண்பதுகளின் தொடக்கத்
தில் "டைகளில் எங்கும் வாரப்
பத்திரிகைகளோடு போட்டி
போட்டுக் கொண்டு விற்பனையில்
வம்புக்கிழுத்த புதுக்கவிதைப்
புத்தகமெல்லாம் இன்று சமை
யல் குறிப்புகளின் பின்னால்
ஓண்டிக் கொள்ளக்கூட முடியா
மல் சரிந்து கிடக்கின்றன. புத்
தகக் கடைக்காரர்கள் நாளுக்கு
இத்தனை விற்பனை என்று கணக்
குப் புத்தகங்களின் பக்கத்தைத்
திருப்பியதுபோய் வருடங்களுக்கு
விற்பனை விரல்களாலேயே விளக்
குகின்றனர். எஞ்சியிருக்கும் மிச்ச
விரல்களையும் கூடக் கணக்கில்
காட்டுகின்றனர்.

எதனால் இந்த நிலைமை -
பொங்கி எழுந்த பேரலை காலைத்
தழுவும் முன்பே பணிந்து போன
தன் கனத்த காரணமென்ன?

வேலிக்கு வெளியே
தலையை நீட்டிய என்
கிளையினை வெட்டிய
தோட்டக்காரனே!
வேலிக்கு அடியில்
நழுவும் என் வேரினை
என்ன செய்வாய்?

என்று தணியாத தாக வெறு
யுடன் எழுந்த அப்துல்கரமான் -

வரம் கேட்போம் — நம்
கடைசி முச்சின்
காற்றுவது
புதிய விடியலில்
வாசிக்கப்படும்
புல்லாங்குழலின்
துளை வழியாகத்தான்
போக வேண்டுமென்று
வரம் கேட்போம்.
எதிர் காலத்தை
எழுதுவதற்கு உன்
மனதில் பட்ட
காயங்களில்
மை தொட்டுக் கொள்.

என்று இளைய தலைமுறையையே
நம்பிக்கையான புதுக் கவிதை
களால் ஒரு கலக்குக் கலக்கிய
கவிஞர் மு. மேத்தா—

சுதந்திர தேவி!
உன் கைத் தீச் செண்டு
உன் முடியில்
பற்றி எரிகிறது.

என்று நம்மை திடுக்கிட வைத்த
தமிழ்நாடன்—

அந்தக் கண்ணபிரான்
அருளுக்குக்கூட
குசேலனுக்கு
அவள் தேவைப்பட்டது
இப்போது — ஏழைக்
குசேலர்களிடம்
உலக்கை மட்டுமே
இருக்கிறது
உபயோகிப்பார்கள்.

என்று அக்னிப் பிரவாகத்துடன்
எழுதத்தொடங்கிய தமிழன்பன்—

நாங்கள் ரோஜாப்பூக்கள்
ஆனால்
எங்களைப் பறிப்பவர்களின்
கைகளில்தான்
முன்புனைத்திருக்கிறது
நாங்கள் நிர்வாணத்தை
விற்பனை செய்கிறோம்
ஆடை வாங்குவதற்காக.

என்று ஒடுக்கப்பட்ட விலைமகளி
ருக்காகத் தனது கவிதையினால்
வக்காலத்து வாங்கியும்,

ஏழைகளின்
அடுப்பெரிப்போம்
இல்லையெனில்
சூரியனில் தீக்குளிப்போம்.

என்று பிரகடனப்படுத்திய
நா. காமராசன்—

ஏகாதிபத்தியம்
இந்திய நாட்டின்
வேர்வைக் கோலினூர்
வைரத்தைத் திருடித்
தனது
மகாராணியின்
மகுடத்தில் பதித்தது.

என்று ஆக்ரோஷமாக அனல்
கவிதையினை எழுதிய இன்குலாப்

முதல் தேதிச்
சக்கரவர்த்திகள்
மாத நடுவில்
மன நோயாளிகள்
கடைசி வாரம்
தத்துவ ஞானிகள்.

என்று நடுத்தர சம்பள வர்க்கத்
தைக் கண்டையினால் பட்ட
பிடித்த சிற்பி—

என் வீட்டு முற்றத்தில்
பெய்யும் மழை
உன் வீட்டு முற்றத்திலும்
பெய்கிறது.
என் தோட்டத்தில்
பாடும் குயில்
உன் தோட்டத்திலும்
பாடுகிறது.
என் கண்ணில் படும் நிலா
உன் கண்ணிலும் படுகிறது.
என் இதயத்தில் நுழையும்
காதல் மட்டும்
உன் இதயத்தில்
நுழையவில்லையே?

என்று இளைய இளைஞர்களின்
இதயங்களைத் தனது காதல்
கவிதையினால் அள்ளிக் கொண்டு
போன மீரா— போன்ற புதுக்
கவிதையின் வளர்ச்சிக்கு வித்
திட்ட புதுக் கவிஞர்கள் எழுது
வதைக் குறைத்துக் கொண்டும்,
வெவ்வேறு திசைகளில் சிதறிப்

போனதும், வாழ்க்கையின்
சமையில் நைந்துபோய் புதுக்
கவிதையைக் கைவிட்டு விட்ட
தும்— இயக்க ரீதியாக இதை
எடுத்துக் கொண்டுவர முடியா
மல் புத்தகமாகவே சுட்டிப்
போட்டு விட்டுப் போய்விட்ட
தும் புதுக்கவிதையின் தளர்வுக்
குக் காரணமாக இருக்கின்றன.

பெண்ணே!
உன் வீட்டின்
கதவைத் தட்டி
தண்ணீர்தானே கேட்டேன்.
நீயேன்
தாசுத்தைத் தந்தாய்?

என்று ஏதோ சின்னப் பத்திரிகை
யில் அசத்துகின்ற ஓரிரு கவிதை
களை எழுதிவிட்டு ஒடுங்கிப்போய்
விடுகின்ற நாகை நூறால் அமீன்
போன்ற கன்னடர்கள் மேலே
முன்னேறி வருவதற்கு வசதிக
ளும், பெரிய உந்துதலும் இந்
வாமற் போனதும்— பெரிய
பெரிய பத்திரிகைகளெல்லாம்
புதுக்கவிதையை வேகமாக
வளர்த்து வந்த ஆரோக்கியமான
நேரத்தில் சின்னச் சின்னக்
கட்டத்திற்குள்

அழகாயில்லாததால்
அவள் எனக்குத்
தங்கையாகி விட்டாள்.

என் வீட்டுக் கட்டில்
குட்டி போட்டது
தொட்டில்

என்று நகைச்சுவையைக் கவிதை
யாக்கியும்—

நிற்கத் தடுமாறுகிற
பெண்களின் இடுப்புச்சதை
பார்த்து
பூனை எச்சில் முழுங்கும்

என்ற மனதின் விசாரங்களை
புதுக்கவிதையாக்கிப் போர்த்தி

யும் கவிதையை நல்ல கவிஞர்
களே விசாரப்படுத்தியது புதுக்
கவிதையின் தேய்வுக்குத் தூதா
கிப் போனது.

“சிந்திக்கும் மனிதனுக்கு
ஒரு பாஷைதான் உண்டு; உண்
மையின் பாஷை அது” என்று
சுந்தரராமசாமி சொன்னது
நினைவிற்கு வருகிறது. கவிதை
என்பதும் உண்மைதான். மாட
மாளிகை, அரண்மனை, அந்தப்
புரம், மரம், செடி, கொடி,
கடல், போர், வெற்றி என்று
ஒரு அளவுக்குள்ளேயே அடை
பட்டுக் கிடந்த கவிதையை
தெருவிற்குக் கூட்டி வந்து
உழைக்கும் மனிதன்— அவனைச்
சார்ந்துள்ள பிரச்சினைகள்—
அவற்றை எதிர்கொள்ள அவன்
படும் துயரம் போன்றவற்றைச்
சித்திரித்த புதுக்கவிதை— அத
னாலேயே அந்த உண்மையின்
ஒளிபட்டதாலேயே புகழ்பெற்று
பொங்கியெழுந்த புதுக்கவிதை
உண்மைகளின் ஜோதியைந்து
பொய்யின் அந்தகாரமாக ஆன
போது தேக்க நிலை அதனைத்
தழுவிக்கொண்டது. சிந்திக்
கின்ற மனிதன் உண்மையை
மறுதலித்து விட்டதுதான் புதுக்
கவிதையின் தளர்வுக்குக் காரண
மாகப் போய்விட்டது.

“பார்த்தீர்களா சமூகத்தின்
கொடுமையை? இதை விட்டு
வைக்கலாம்? புரட்சிக் கனல்
களே! புறப்படுங்கள்” என்று
வீராவேசப் பிரசங்கம் செய்வார்
கள் சிலர். நமக்கு எரிச்சல் வரும்.
சமூகத்தின் மீதல்ல. இவர்களின்
மீது வாசகன் முட்டாள் அல்ல.
அவனுக்குப் பாடம் போதிப்ப
தும், உபதேசம் செய்வதும் எரிச்
சல் முட்டக் கூடியவை. எழுப்ப
வேண்டிய உணர்வுகளை எழுப்பி
விட்டால் போதும். அந்த உணர்
வுகளே அவ த் தயாரித்து
விடும்” என்று அப்துல் ரகுமான்

சூறியது போல் போதனை செய்
யவும், ஆசிரியராகத் தன்னைத்
தானே உச்சபீடத்தில் உட்கார
வைத்துக் கொண்டு எது சொன்
னாலும் இவர்கள் கேட்க வேண்
டியதுதான் என்று உயர்ந்த
நிலைக்குப் போனதனால் புதுக்
கவிதை சிதிலமடைந்து இருக்
குமோ என்று சந்தேகிக்கத்
தோன்றுகிறது.

●

கவிஞர் இரா. வேலுசாமி,
பொன். செல்லகணபதி, அழத
பாரதி, அறிவுமதி, பழநிபாரதி,
அறிவுமணி இன்னும் பல்வேறு
நடுப்பட்ட நிலையிலிருக்கும் நல்ல
புதுக்கவிஞர்கள் கூட தொடர்ந்து
எழுதாமல் தளர்வுபட்டு விரக்தி
வந்து புதுக்கவிதையை விட்டு
விட்டதும்— இலங்கையில் புதுக்
கவிதையை இயக்கமாக்கி எழுதத்
துவங்கிய எம். ஏ. நுஸ்மான்,
சேரன், மேமன்கலி போன்றோர்
கூட புதுக்கவிதையின் மீதான
ஆர்வத்தை அடக்கிக் கொண்ட
தும் இங்கே குறிப்பிடப்பட
வேண்டியவை.

●

இமயமலையின் சிகரத்தை
நோக்கிப் பயணம் போன புதுக்
கவிதை, பள்ளத்தாக்கின் படிக்
கட்டில் விழுந்து போனதற்கு
முறையான பயிற்சியும், கவிதா
இதயமும் இல்லாதவர்கள் தங்
களை மேன்மேலும் பயிற்சிப்படுத்
திக் கொள்ளாமல், எதையெழு
தினாலும் அது புதுக்கவிதையாகு
மென்று சண்டித்தனம் செய்த
தும்— சொந்த அச்சமும் பாக்
கெட்டில் சொளகரியமாகப் பணம்
புழங்கியதும் புத்தகம் வெளி
யிட்டுக் கடையின் சுவர்களில்
சேர்த்துக் கொண்டதும் கூட

புதுக்கவிதையின் வீழ்ச்சிக்குக்
கனத்த காரணமாகிப் போயிருக்
கின்றன.

பழுத்த புதுக்கவிதையின்
மகோன்னதத்தை தேசத்தின்
தெருக்களுக்கு எடுத்துப் போகா
மல் சில சீனியர் கவிஞர்கள்
மசாலாப் படங்களுக்கு வாணை
வியில் வார்த்தை வர்ணனை
கொடுப்பதில் காலத்தைச் செல
வழித்ததும், கவிதையைப் பற்
றிய அபிப்பிராயங்களை அறுத்
தெறிந்து விட்டு திரைப்பட
மைதானங்களின் மணலைத் திரு
நீரூக்கித் தீட்டிக் கொண்டதும்,
மரபு தெரியாமல் புதுக்கவிதை
எழுதக்கூடாது என்று தங்களுக்கு
வராத பொருமைப் புழுக்கத்
தைப் புகையில் வாயால் அழுக்
கித் தம்பட்டம் அடித்ததும்—
சென்மையின் பெரிய பத்திரிகை
களெல்லாம் எங்களின் பெயர்
களை அச்சக் கோப்பதில்லை
என்று விளம்பரங்களுக்காக அலைந்
ததும்— கவிதாப் பெண்ணின்
காலச் சிதைவிற்குக் காரணங்
கள்.

●

எழுதுகின்றவர்களின் எண்
ணிக்கை எழுநூறுகவும், எடுத்
துப் படிக்கின்றவர்களின் எண்
ணிக்கை ஏழு என்றும் எண்
ணிக்கை குறைந்த சரித்திரம்
காணாத திடீர் திருப்புமுனை புதுக்
கவிதையின் வெற்றிக்குக் கட்டி
யம் கூறாமல் வீழ்ச்சிக்கு விளக்
கமாகி விட்டதோ என்று
யோசிக்க வைக்கின்றன.

ஆனால் அனைத்தையும் சற்று
அப்புறப்படுத்தி விட்டு உண்மை
யாக யோசித்துப் பார்த்தால்
ஒன்று தெளிவாகத் தோன்று
கின்றது. புதுக்கவிதை மகத்தான
கவிதையின் ஆட்சியைக் கைப்
பற்றியபோது மிகுந்த பரபரப்

புடன் பேசப்பட்டது. மக்களாட்
சியே புதுக்கவிதை என்று மரியா
தையுடன் பார்க்கப்பட்டது.
பத்திரிகைகளெல்லாம் கவிதை
என்றாலே தீபாவளி மலருக்கு
மட்டுமே என்ற கோட்பாட்
டைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு
வாராவாரம் கவிதையைப்
போட்டே தீரவேண்டிய கட்டா
யத்திற்குக் கொண்டுவந்தது புதுக்
கவிதைதான்.

இன்று புதுக்கவிதை நின்று
நிலைத்துவிட்டது. புதுக்கவிதை
யின் ஆட்சி அதனால் அமைதி
யாக நடந்து கொண்டிருக்கின்
றது. ஆனால் இதிலுள்ள சிலரின்
அவசரப் போக்கிலும், பதவி
யைத் துஷ்பிரயோகம் செய்து
தனிப்பட்ட முறையில் தனது
சொந்த வளர்ச்சிக்காக இதைப்
பயன்படுத்தியபோது ஒரு தளர்வு
தோன்றியது. என்றாலும், கட்
சிக்குள்ளே ஆயிரமிருந்தாலும்
புதுக்கவிதை அரசாட்சி என்பது
இன்னும் கைமாறாமல் அமைதி
யாகத்தான் நடந்து கொண்டி
ருக்கிறது.

இந்த நேரத்தில் புதுக்கவி
தையை ஆட்சிப்பீடத்தில் அமர்த்
தப் பாடுபட்ட ஆரம்பகால அறி
ஞர்கள் இதிலுள்ள கையினைக்
களைந்தெறிந்து சரியான நாற்றை
மறுபடியும் நடட்டால், புதுக்
கவிதை மறுபடியும் மகத்தான
மகசூலைத் தராமலா போகும்,
உட்பூசல் என்பது எளிதில் தீர்க்
கக்கூடிய ஒன்றுதான். அது தீர்க்
கப்படும். அதற்குள்ளே கட்சியே
கவிழ்ந்துவிட்டது என்று ஏகத்
தாளம் கொண்டு, ஆத்திரப்பட்
டுக் கட்டியம் கூறுபவர்களை நாம்
மன்னித்தாலும் காலம் கழுவி
லேற்றும்.

●

சரி, போனது போகட்டும்.

நீர்த்துப்போன கவிதையை
நிமிர்த்த என்ன செய்யலாம்?
பாடுபொருள்களில் படிந்துகிடக்
கின்ற ஓட்டடையை எப்படி
அடிக்கலாம் என்றெல்லாம்
யோசித்த சீனியர் கவிஞர்களுக்கு
கண்முன்பே காதின் அருகிலேயே
புரிந்துகொள்ள மறுத்த உதடு
களின் உரத்த கண்டனங்கள்.

பாடுபொருள்களைப் பலமாக்
கிக் கொண்டு எழுதிக் குவிக்க
வேண்டுமென்ற வெறிக்குப் பட்
டினி போட்டு எழுதுகின்ற குறை
புனைவற்றிலும் கவிதையை
புதுக்கவிதை மறுபடியும்
போஷாக்குப் பெறுமென்று
தோன்றுகிறது.

புதிய புதிய வார்த்தைகளில்
புதிய புதிய விஷயங்களை அட்டமே
புதுக்கவிதையாக்க முயற்சி பண்
னலாம். பழைய வார்த்தைகளை
அப்படி அப்படியே பரணில் தூக்
கிக் கட்டி வைத்துவிடலாம்.
ஏனெனில் சொன்ன வார்த்தை
களின் சொல் அலங்காரத்தினால்
முன்பு மரபிற்கு வந்த அதே
அபாயம்தான் புதுக்கவிதையி
லும் இங்கு ஏற்பட்டது.

மரபை மீறியதுதான் இது
வென்றாலும், எழுதுகின்றவர்க
ளின் விரலின் ஒழுங்கை மீறி
உலாபோவது நல்ல நிற்கின்ற
இலக்கியத்திற்கு நிழல் குடை
யாக மாறாது.

நாலுவரியாக இருந்தாலும்
சரி, வருடுகின்ற கண்களை வலிக்க
வைக்கும் நாற்பது வரியாக
அமைந்தாலும் சரி, ஒவ்வொன்
றிலும் கவிதையின் காற்றைச்

சுவாசிக்க வைத்தல் வேண்டும், ஒவ்வொன்றையும் உலகின் தரத்தை நோக்கி நடைபோட விடவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் இதயத்தையே நடைபோட்டு எழுதினால், கண்களெல்லாம் கன்றுக்குட்டிகளாகிகவிதை மடிகளையே சுற்றிச் சுற்றி வராதா?

உணவின்மீதும், உடுத்துகின்ற உடையின்மீதும் பார்க்கின்ற உத்தியோகத்தின் மீதும் விசேஷம் கவனம் செலுத்துகின்றவர்கள் கொஞ்சம் மொழியின் மீதும் கனத்த பார்வையை வீசினால், மொழி மறுபடியும் புதுக் கவிதைப் பூக்களைப் பிரசவிக்காமல் போய்விடுமா என்ன?

இப்படியெல்லாம் செழிப்பாகச் செய்கின்ற பட்சத்தில் அழுக்குகளின் ஆடையினைக் களைந்தெறிந்து கவிதை கௌரவப்படும், மறுபடியும் ஒரு புதிய வைகறைக்கான புலரி பாடப்படும் என்று நிச்சயமாக நம்புகிறோம்.

கவிஞர்கள் சுய பரிசோதனை செய்து கொண்டு ஆரோக்கிய

முடன் எழுதுகின்றபோது - எழுதுகின்றபோது மறுபடியும் திசைகளின் கதவுகள் விரியத் திறக்கப்படும்.

ஏனெனில் - இனியும் தாய் இளைத்துப் போவதையும் கண்முன்னே இறந்து போவதையும் பார்த்து மைந்தர்கள் மௌனித்திருக்க மாட்டார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

அதுவரை -

“போர்வாள் என்று சொன்னது, காய்கறிகளை நறுக்கும் கத்தியாகவே பயன்படுகிறது. பூமியைப் புரட்டும் நெம்புகோல் என்று சொன்னது, பல்சூத்த உதவும் துரும்பாகத்தான் விளங்குகிறது. அக்கினி வீணை என ஆர்ப்பரித்தது, கம்பி மத்தாப்பாகக் கண்ணைப் பறித்துச் சுடர் விட்டுக் கடைசியில் கரிந்து போய்க் காட்சியளிக்கிறது” என்று புதுக்கவிதை பற்றிய தங்களது தனிப்பட்ட தீர்மானங்களை விமர்சகர்கள் தள்ளிவைக்கட்டும்.

இச்சஞ்சிகை 234 பி, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம், முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும், வெளியீடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் மல்லிகை சாதனங்களுடன் ஸ்ரீ லங்கா அச்சகத்திலும், அட்டை யாழ் புனிதவளன் கத்தோலிக்க அச்சகத்திலும் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR
NEEDS

Wholesale & Retail

Dial: 26587

TO

E. SITAMPALAM & SONS.

223, FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO - 11.

Mallikai Registered as a News Paper at G. P. O. Sri Lanka

K.V.J. 75/NEWS/89

Dealers in:

Timber Plywood & Kempas

Phone: 24629
548445

With Best Compliments of:

STAT LANKA

**140, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.**